

*Παιδαγωγική του Θεάτρου: Η Διδασκαλία της Θεατρικής Αγωγής
στην Πρωτοβάθμια & Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση*

Διδασκαλία σε μαθητές Δ' , Ε' και Στ' δημοτικού
με θέμα

***“Γνωριμία με τη φύση και ανάπτυξη
περιβαλλοντικής συνείδησης”***

Ομάδα εμπνευστών:

Γιώργος Λιάρος
Λουίζα Νικολάου
Αντωνία Παγκάλου
Ιωάννα Χαντζηγιάννη
Στεφανία Σαμαρά

Διδάσκων καθηγητής:

Αστέριος Τσιάρας

Ναύπλιο
Νοέμβριος 2014
Τμήμα Θεατρικών Σπουδών
Παν/μιο Πελ/νησου

Προθέρμανση | Ζέσταμα

Άσκηση γνωριμίας στην οποία τα παιδιά κάθονται σε ένα κύκλο λένε το όνομα τους, κάτι που τους αρέσει και κάτι που δεν τους αρέσει. (Γιώργος Λιάρος)

Στη δεύτερη φάση της άσκησης, τα παιδιά λένε μία εικόνα που τους αρέσει στη φύση και μία που δεν τους αρέσει στην πόλη. (Αντωνία Παγκάλου)

Στην επόμενη άσκηση (παρατηρητικότητα, συγκέντρωσης) ο εμπυχωτής λέει τρεις αριθμούς και συνδέει με μία λέξη τον κάθε αριθμό (1 – λύκος, 2 – λιοντάρι και 3 – σπουργίτι). Τα παιδιά περπατάνε στο χώρο και ο εμπυχωτής φωνάζει τους αριθμούς και τα παιδιά λένε την αντίστοιχη λέξη. Ακολουθεί παρόμοια άσκηση στην οποία τα παιδιά ανάλογα με το πόσα παλαμάκια θα ακούν θα κάνουν μια παγωμένη εικόνα του δάσους, έναν ήχο του δάσους και έναν ήχο της πόλης. (Στεφανία Σαμαρά)

Η άσκηση που ακολουθεί είναι κινητική, συγκέντρωσης και παρατηρητικότητας: Οι μαθητές κινούνται στο χώρο και οι εμπυχωτές τους εντάσσουν σε μία συνθήκη (στην προκειμένη, οι εμπυχωτές μετέφεραν τους μαθητές σε ένα δάσος, όπου συνάντησαν ζώα, λίμνες, δέντρα κ.ά.) (Λουίζα Νικολάου, Ιωάννα Χατζηγιάννη)

Δραματοποίηση

Όταν νιώσουμε πως τα παιδιά μπορούν να συγκεντρωθούν και να δημιουργήσουν κάτι με τη βοήθειά μας, χωρίζονται σε ομάδες σύμφωνα με το αντικείμενο που τους έχουμε δώσει κατά την είσοδό τους στην αίθουσα. Με αυτό τον τρόπο έχουμε τις εξής ομάδες: η ομάδα με το έλατο, η ομάδα του αυτοκίνητο, η ομάδα του φωτιά, η ομάδα του λουλουδιού και η ομάδα του ψαριού.

Οι εμπυχωτές δείχνουν **δρώμενα** που αφορούν τα παρακάτω και τα συζητούν με τους μαθητές (ο δάσκαλος σε ρόλο). Στη συνέχεια τα παιδιά καλούνται να δημιουργήσουν ομαδικά μια ιστορία με αφορμή τα παρακάτω θέματα:

A. Φωτιά στο δάσος (εμπυχωτριά Λουίζα Νικολάου)

B. Σκουπίδια (εμπυχωτριά Ιωάννα Χαντζηγιάννη)

Γ. Δενδροφύτευση (εμψυχωτής Γιώργος Λιάρος)

Δ. Σκουπίδια στη λίμνη (εμψυχώτρια Στεφανία Σαμαρά)

Ε. Βρωμιά στην πόλη (εμψυχώτρια Αντωνία Παγκάλου)

Έπειτα, τους ζητάμε να σχεδιάσουν κάτι από την ιστορία που σκέφτηκαν στη **μάσκα** τους. Τέλος, ανά ομάδες παρουσιάζουν το δρώμενο που έχουν φτιάξει φορώντας τις μάσκες.

Χαλάρωση - Αποθεραπεία

Άσκηση συγκέντρωσης και εγρήγορσης: “κλαπ”. (Λουίζα Νικολάου)

Άσκηση κινητική, παρατηρητικότητα, συγκέντρωσης: “Βόμβες-ασπίδες”. (Γιώργος Λιάρος)

Άσκηση χαλάρωσης στην οποία τα παιδιά προχωρούν σε κύκλο και κάνουν μασαζ ο ένας στον άλλον. (Αντωνία Παγκάλου)

Άσκηση χαλάρωσης/αξιολόγησης: Οι μαθητές ενώ προχωρούν σε κύκλο, σταματούν όποτε ακούγεται ένας ήχος και ο εμψυχωτής ακουμπά κάποιον στον ώμο. Ο μαθητής τότε καλείται να πει ένα συναίσθημα για την εμπειρία του. Η μουσική που ακούγεται είναι χαλαρωτική. (Στεφανία Σαμαρά)

Εφεδρικές ασκήσεις

Άσκηση γνωριμίας στην οποία τα παιδιά είναι όρθια, λένε το όνομά τους κάνοντας μια κίνηση και οι υπόλοιποι πρέπει να μιμηθούν το ύφος και την πόζα του κάθε μαθητή.

Άσκηση κινητική, παρατηρητική, συγκέντρωσης και γνωριμίας όπου τα παιδιά πετούν μία αόρατη μπάλα ο ένας στον άλλον.

Άσκηση παρατηρητικότητα και συγκέντρωσης στην οποία τα παιδιά σχηματίζουν σπιτάκια.

Αξιολόγηση

Η ύπαρξη εργαστηρίων, θεατρικής και μουσικής παιδείας, καθώς και χώρων ψυχαγωγίας στα σχολεία διαμορφώνουν ήθος, χαρακτήρα και προσωπικότητα. Με γνώμονα αυτήν την πεποίθηση, υποστηρίζω την επικοινωνία και εκπαίδευση των παιδιών μέσω εναλλακτικών τρόπων εκμάθησης. Η θεατρική αγωγή αποτελεί εναλλακτική μορφή έκφρασης, προάγει τη δημοκρατία και τη δημιουργικότητα. Οι μαθητές έχουν την ευκαιρία να γνωρίσουν την τέχνη του θεάτρου, ενώ παράλληλα μέσω συμβολισμών καλλιεργούνται πνευματικά και ηθικά.

Στη συγκεκριμένη διδασκαλία στόχος ήταν η περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση των μαθητών, αλλά και η γνωριμία τους με την πανάρχαια τέχνη του θεάτρου. Αυτός είναι και ο λόγος που πρότεινα τη χρήση της *θεατρικής μάσκας*. Η μάσκα προσφέρει ελευθερία έκφρασης και αποστασιοποίηση από το χαρακτήρα. Παράλληλα, είναι το πιο χαρακτηριστικό στοιχείο του αρχαίου θεάτρου. Η ιδέα της επέμβασης των μαθητών στη μάσκα τους προέκυψε με στόχο να δημιουργήσουν το δικό τους χαρακτήρα, να νιώσουν οικεία, καθώς και να αναπτύξουν τη φαντασία τους.

Ο σκηνικός χώρος δημιουργήθηκε ώστε να δίνει την εντύπωση ενός δάσους, αλλά και να είναι γνώριμος στα παιδιά. Σημαντικό για εμάς ήταν να δείξουμε στους μαθητές πώς με λίγα υλικά και όρεξη για δουλειά δημιουργήσαμε ένα όμορφο περιβάλλον πάνω στο οποίο κινήθηκε η διδασκαλία μας. Προτιμήσαμε κάτι χειροποίητο, φτιαγμένο από εμάς για τα παιδιά. Κατά τον ίδιο τρόπο, φτιάξαμε και τα κολλιέ που είχαν όχι μόνο χρηστική αξία (με βάση αυτά έγινε ο χωρισμός σε ομάδες) αλλά λειτουργούσαν και ως αναμνηστικά.

Τα παιδιά ανταποκριθήκαν σε όλες τις ασκήσεις: το άγχος της γνωριμίας έφυγε σχετικά γρήγορα, η προσοχή τους αποσπάστηκε ελάχιστες φορές και ήταν πολύ συνεργάσιμα. Ο ενθουσιασμός δεν περιορίστηκε μόνο στις ασκήσεις-παιχνίδια: οι μαθητές ενδιαφέρθηκαν εξίσου για τη δραματοποίηση που έπρεπε να κάνουν. Έφτιαξαν τις μάσκες τους με αγάπη και ενέταξαν τους εμψυχωτές στα δρώμενά τους.

Κατά τη διάρκεια της άσκησης αξιολόγησης, στο τέλος της διδασκαλίας, όλοι οι μαθητές εξέφρασαν όμορφα συναισθήματα και δεν ήταν λίγα εκείνα που ευχαρίστησαν τους εμψυχωτές τους για τη συνεργασία. Το δέσιμο των εμψυχωτών με τα παιδιά ήταν αναπάντεχο και φάνηκε στη συγκίνηση όλων κατά τον αποχαιρετισμό.

Σαμαρά Στεφανία

Η διδασκαλία που πραγματοποίησα με την ομάδα μου στα πλαίσια του μαθήματος “Παιδαγωγική του Θεάτρου: Η Διδασκαλία της Θεατρικής Αγωγής στην Πρωτοβάθμια & Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση” ήταν μια πρωτόγνωρη και μοναδική εμπειρία για όλους μας. Η αλληλεπίδραση μεταξύ ενήλικων και παιδιών ήταν απρόσμενη και εξέπληξε ευχάριστα όλη την ομάδα. Η επαφή μας με τα παιδιά, καλλιέργησε μια μοναδική σχέση οικειότητας και εμπιστοσύνης που νομίζω κανείς από εμάς δεν θα μπορούσε να προβλέψει από πριν. Οι αντιδράσεις των παιδιών κατά την διάρκεια αλλά ειδικότερα μετά το πέρας του προγράμματος ήταν μια επάξια ανταμοιβή της προσπάθειας των ενήλικων. Προσωπικά, σε εμένα λειτούργησε πολύ ευεργετικά και ενώ ήταν μια δραστηριότητα που αν και αποπειράθηκα για πρώτη φορά, μου κίνησε το ενδιαφέρον και πλέον το βλέπω ως κάτι που πιθανότατα θα ξαναέκανα με μεγάλη προθυμία στο μέλλον.

Εκτός των ανεκτίμητων συναισθημάτων από την αλληλεπίδραση μας με τα παιδιά, η σύλληψη και η εφαρμογή του πλάνου των δραστηριοτήτων ήταν μια πολύ δημιουργική και ευχάριστη διαδικασία. Η δημιουργική συναναστροφή μεταξύ συμφοιτητών είναι μια διαδικασία που θα έπρεπε να προωθείται σε ένα πανεπιστημιακό περιβάλλον όντας ένα σημαντικό εφόδιο για την μεταγενέστερη επαγγελματική και κοινωνική αφομοίωση των φοιτητών. Αν και κάτι τέτοιο δεν εντάσσεται μέσα στους πρωταρχικούς στόχους του συγκεκριμένου μαθήματος, επιτεύχθηκε μέσω της παραπάνω διαδικασίας.

Δουλεύοντας την δομή της δραστηριότητας με την ομάδα, αποφασίσαμε να συνθέσουμε τον χώρο και το πρόγραμμα των δράσεων έτσι ώστε τα παιδιά να μπορέσουν να νιώσουν άνετα, να χαλαρώσουν και να αφουγκραστούν την φύση, που ήταν και το θέμα της διδασκαλίας, όσο ήταν δυνατόν αυτό, μέσα σε μια πανεπιστημιακή αίθουσα. Η δόμηση των ασκήσεων γνωριμίας, συγκέντρωσης, κινητικότητας και η κατασκευή των σκηνικών, των κολιέ-φυλακτών και των θεατρικών προσωπείων, αν και χρονοβόρα διαδικασία ήταν πολύ σημαντική και για εμάς αλλά θέλω να πιστεύω και για τα παιδιά.

Η ανταπόκριση των παιδιών στο εικαστικό μέρος του προγράμματος ήταν πολύ θετική, με τα παιδιά να διασκεδάζουν “πλάθοντας” με την αστείρευτη φαντασία τους τις δικές τους θεατρικές μάσκες (που επρόκειτο να φορέσουν στο δρώμενο). Τόσο τα προσωπεία όσο και τα κολιέ-φυλακτά, θα ήταν τα αναμνηστικά των παιδιών από εκείνη την ημέρα, κάτι πολύ σημαντικό από παιδαγωγικής άποψης. Τα σκηνικά, η μουσική και ο φωτισμός, δούλεψαν πολύ θετικά ώστε να επιτευχθεί η επιθυμητή ατμόσφαιρα, ενώ τα παιδιά έδειξαν να εναρμονίζονται στον χώρο παράλληλα με τις δραστηριότητες, αλληλεπιδρώντας με τα δέντρα ή τα πουλιά (μέρος των σκηνικών). Η αρχή του προγράμματος όπως ήταν λογικό μας βρήκε όλους, παιδιά και ενήλικες, με μια αναμενόμενη μάλλον αμηχανία, παρ' όλη την προετοιμασία, όμως μετά το πέρας των πρώτων αναγνωριστικών ασκήσεων, η διδασκαλία κύλησε πολύ ομαλά, αναλογιζόμενοι και τις θετικές αντιδράσεις των παιδιών. Αυτό από μόνο του μπορεί να θεωρηθεί ως μια επιτυχία των ενήλικων και του καθηγητή για την σωστή καθοδήγηση και συνεργασία. Φυσικά δεν πρέπει να αγνοηθεί το γεγονός ότι τα συγκεκριμένα παιδιά είχαν ήδη συμμετάσχει σε θεατρικά παιχνίδια και αντίστοιχες δραστηριότητες, οπότε είχαν τις βάσεις κ την θέληση να συνεργαστούν.

Κατά την γνώμη μου, το σημαντικότερο σημείο που ξεχώρισα ήταν η μεταβολή της συμπεριφοράς των παιδιών κατά τη διάρκεια της δίωρης διδασκαλίας, καθώς ακόμα και τα πιο συνεσταλμένα παιδιά φάνηκαν να ανοίγονται και να διασκεδάζουν με τις

δράσεις. Αυτό ίσως να είναι και το μεγαλύτερο όφελος που έχει να προσφέρει η θεατρική αγωγή στην παιδαγωγική κατάρτιση των παιδιών, καθώς δείχνει να βοηθάει ουσιαστικά στην ανάδειξη του χαρακτήρα και της δημιουργικότητας των παιδιών.

Γιώργος Λιάρος

Το θέατρο και κάθε μορφή τέχνης είναι σημαντική. Με γνώμονα αυτό, το να ασχολείται με την εμφύχωση ως θεατροπαιδαγωγός είναι πολύ σημαντικό. Κάθε θεατροπαιδαγωγός-εμφυχωτής πρέπει να μπορεί να αυτοαξιολογείται. Αυτό κάνει πιο γόνιμη και λειτουργική την ενασχόληση του με τα παιδιά.

Η ομάδα μας λειτούργησε ευχάριστα χωρίς προβλήματα. Η συνεργασία μας με το διδάσκοντα ήταν πολύ καλή, και χρήσιμη για όλους μας, καθώς πολλά από τα παιδιά δεν είχαν ξανά ασχοληθεί με τη θεατρική αγωγή.

Κάθε φορά που συναναστρέφομαι με παιδιά νιώθω πως έχουν τόσα πολλά να σου δώσουν και παράλληλα είναι έτοιμα να πάρουν ότι τους δίνεις εσύ, αρκεί να τους τα δίνεις με αγάπη και χαρά.

Η διδασκαλία λειτούργησε πολύ καλά και οι συμμετέχοντες έδειχναν να το ευχαριστιούνται. Συμμετείχαν όλοι με χαρά και ενθουσιασμό. Κάποιοι ήταν πιο «κλειστοί», όμως στην πορεία του προγράμματος ενσωματώθηκαν χωρίς προβλήματα.

Προσπαθήσαμε να κάνουμε το περιβάλλον της αίθουσας πιο φιλικό για τους συμμετέχοντες και για αυτό επιλέξαμε να φτιάξουμε σκηνικά βασισμένα στο θέμα της διδασκαλίας («ανάπτυξη περιβαλλοντικής συνείδησης»).

Ήμουν ενθουσιασμένη από την αρχή με την διδασκαλία και αυτό προσπάθησα να το περάσω και στους συμμετέχοντες. Κατά τη διάρκεια της διδασκαλίας, όλα τα μέλη της ομάδας επικοινωνούσαμε και έτσι καταφέραμε να υπάρχει στην αίθουσα ησυχία και συγκέντρωση.

Όλες οι δράσεις που είχαμε οργανώσει εξελίχθηκαν και κύλησαν ομαλά. Προσπαθήσαμε οι δραστηριότητες που επιλέξαμε να είναι κατανοητές και από τις τρεις ηλικίες που είχαμε, και οι συμμετέχοντες έδειχναν ενθουσιασμένοι και πρόθυμοι. Με το τέλος του προγράμματος, τα παιδιά μάς έδειξαν πως πέρασαν πολύ καλά και ήταν πολύ θερμά απέναντι μας. Εν κατακλείδι, θεωρώ πως ήταν μια πολύ καλή διδασκαλία και πως λειτουργήσαμε όλοι βοηθητικά. Λειτουργούσαμε ως ομάδα αλλά και παράλληλα ως λειτουργικές μονάδες.

Λουίζα Νικολάου

Στις 3 Νοεμβρίου μας ζητήθηκε να κάνουμε διδασκαλία σε παιδιά Δ' ,Ε' και ΣΤ' τάξεων του δημοτικού σχολείου Κεφαλαρίου. Είχαμε λίγο χρονικό διάστημα και έπρεπε να βάλουμε όλα μας τα δυνατά, για να έχουμε ένα αξιοπρεπές αποτέλεσμα για εμάς, αλλά πάνω απ' όλα για τα παιδιά.

Αρχικά διαβάσαμε όλες τις ασκήσεις που είχαμε από τον καθηγητή μας, και έτσι ο καθένας από εμάς πρότεινε ιδέες που θα μπορούσαμε να τις εντάξουμε στο θέμα μας. Με συνεργασία και καλή επικοινωνία βγάλαμε το πλάνο. Από την αρχή θέλαμε να κάνουμε κάτι που θα ενδιέφερε τα παιδιά και θα το θυμόντουσαν σαν μια καλή ανάμνηση. Ξεκινώντας λοιπόν σκεπτόμενοι τον διαχωρισμό των ομάδων και για να έχουν τα παιδιά ένα όμορφο ενθύμιο, αποφασίσαμε να φτιάξουμε κολιέ με σχέδια που αφορούσαν το θέμα μας. Στην συνέχεια προτάθηκε κατά την διάρκεια της δραματοποίησης να φοράνε μάσκες. Πάνω στις οποίες τα παιδιά μπορούσαν να ζωγραφίσουν ότι ήθελαν. Ήταν μια ιδέα που μου άρεσε πολύ, διότι η μάσκα είναι ένα θεατρικό στοιχείο αλλά και ένας καλός τρόπος για τα παιδιά που ντρέπονται να συμμετάσχουν. Οι μάσκες ήταν φτιαγμένες από ανακυκλωμένο χαρτί και λάστιχο. Δόθηκαν μαρκαδόροι

Το θέμα μας ήταν για την περιβαλλοντολογική εκπαίδευση. Επικεντρωθήκαμε στο δάσος και τονίσαμε τις διαφορές του δάσους με την πόλη. Τα καλά και τα αρνητικά, όπως τα αισθάνεται ο καθένας. Σκοπός ήταν η ενίσχυση της περιβαλλοντολογικής συνείδησης και η επιθυμία να γνωρίσουν καλύτερα τα παιδιά την φύση.

Όταν βρήκαμε όλες τις ασκήσεις, ορίσαμε τι θα κάνει ο καθένας. Εγώ με την Λουίζα, έπρεπε να κάνουμε μια άσκηση χαλάρωσης και συγκέντρωσης, κατά την οποία τα παιδιά, ακούγοντας τις κατευθυντήριες οδηγίες μας, έπρατταν ανάλογα οδηγό την φαντασία τους. Κατά την άσκηση τα παιδιά θα συναντούσαν πολλά ζώα, λουλούδια, φυσικά εμπόδια και διάφορες εκπλήξεις. Όλη την διάρκεια της άσκησης τα παιδιά ήταν πολύ ήσυχα και συνεργάσιμα και η άσκηση επιτεύχθηκε με μεγάλη χαρά και ανακούφιση.

Για τη διαμόρφωση του χώρου, αποφασίσαμε να φτιάξουμε σκηνικά, που αφορούσαν το δάσος. Όπως δέντρα, πουλάκια, σύννεφα, ήλιο, σταγόνες, λαγό και κύκνο. Φτιάχτηκαν από χαρτόκουτα και πλαστική μπογιά. Επίσης χρησιμοποιήθηκε τούλι για την αναπαράσταση της λίμνης.

Οι ασκήσεις κατά τη γνώμη μου ήταν επιτυχείς σε μεγάλο ποσοστό διότι, υπήρχε καλή συνεργασία και επικοινωνία και μεταξύ της ομάδας μας, αλλά και της ομάδας με τα παιδιά. Ήταν αξιολάτρευτα, ήσυχα, συνεργάσιμα και με πολλή φαντασία. Ενώ ήμουν πολύ αγχωμένη για την έκβαση της διδασκαλίας, συνειδητοποίησα ότι ήταν μια πολύ ωραία εμπειρία, που σίγουρα θέλω να ξανακάνω. Θέλω να ασχοληθώ αποκλειστικά με τα παιδαγωγικά και πιστεύω ότι ήταν μια υπέροχη διαδικασία, η οποία συμπεριλάμβανε όλα τα χαρακτηριστικά ερεθίσματα για να κάνω μια καλή αρχή.

Ιωάννα Χαντζηγιάννη

Η πρώτη ειλικρινής μου αντίδραση, ήταν ο πανικός!! Ίσως η έλλειψη μικρότερων αδερφών και εμπειριών στην παιδική συμπεριφορά, καθώς οι αναμνήσεις μου από την παιδική ηλικία είναι ελάχιστες, μου δημιούργησε αυτό το συναίσθημα. Δέν ξέρω ουσιαστικά πώς να φερθώ με τα παιδιά. Είχα ήδη μιλήσει με την Στεφανία, την Λουίζα και την Ιωάννα για την συγκρότηση της ομάδας. Προστέθηκε και ο Γιώργος αργότερα. Λίγο αγχωμένοι και χαομένοι αποφασίσαμε να κάνουμε συνάντηση να βρούμε μια ιδέα. Θέμα μας: το περιβάλλον. Εύκολο, με μεγάλη γκάμα δραστηριοτήτων και διδαγμάτων.

Αν και δυσκολευτήκαμε κάπως, βρήκαμε τις κατάλληλες ασκήσεις για προθέρμανση, δραματοποίηση, χαλάρωση και αποθεραπεία, καθώς και εφεδρικές ασκήσεις για πάν ενδεχόμενο (βαρεμάρας, δυσκολίας, και επιθυμίας των παιδιών για έξτρα παιχνίδι). Λέω δυσκολευτήκαμε, γιατί είναι δύσκολο να κρατήσεις 25 παιδιά σε εγρήγορση, ηρεμία, παρατήρηση και συμμετοχή και να κρατήσεις το ενδιαφέρον τους για 2 ώρες. Έπρεπε οι ασκήσεις να είναι έτσι φτιαγμένες ώστε να είναι ευκολονόητες, να είναι ενδιαφέρουσες για αγόρια και κορίτσια, για τα μικρότερα αλλά και για τα μεγαλύτερα παιδιά. Γεγονός που νομίζω επιτύχαμε με μεγάλη χαρά και ανακούφιση, καθώς όλα τα παιδάκια φάνηκαν ευχαριστημένα.

Έπειτα σκεφτήκαμε ότι τα παιδιά πρέπει να έχουν κάτι να θυμούνται από αυτήν την μέρα, οπότε σκεφτήκαμε να φτιάξουμε κολιέ από ανακυκλωμένο χαρτί και σπόγγο και βαμμένα με τέμπερα. Εκτός του ότι ήταν πολύ καλαίσθητα και ενίσχυαν τη περιβαλλοντολογική συνείδηση, εξυπηρέτησαν στον χωρισμό των ομάδων. Είχαν από ένα σχηματάκι που είχε σχέση με την δραματοποίηση. Ήταν η φωτιά, που είχε ως θέμα την πυρκαγιά στο δάσος, το ελατάκι που είχε ως θέμα τη денτροφύτευση, το ψαράκι για την βρώμικη λίμνη αυτοκινητάκι για την πόλη, και τέλος το λουλούδι για τα σκουπίδια στο δάσος. Δόθηκαν στην αρχή στα παιδιά τυχαία, ώστε να βρίσκονται στην ίδια ομάδα παιδιά που ίσως δεν είναι φίλοι ή δεν γνωρίζονται καν. Αυτό που επιτεύχθηκε και το θέλαμε όλοι μας, ήταν ότι τα παιδιά συνεργάστηκαν ακόμα και αν ήταν διαφορετικών ηλικιών και φύλλων και όλα μαζί δημιούργησαν κάτι ειλικρινές, καλαίσθητο και ευχάριστο. Τα παιδιά φεύγοντας το κράτησαν και τους άρεσε πάρα πολύ.

Άλλη ιδέα για να κρατήσουμε το ενδιαφέρον των παιδιών και να ομορφύνουμε ακόμα περισσότερο την ατμόσφαιρα, ήταν να φτιάξουμε σκηνικά από χαρτόκουτα που βρήκαμε σε μαγαζιά ή δίπλα από κάδους ανακύκλωσης. Τα σκηνικά παρουσίαζαν μια εικόνα δάσους με δέντρα, ήλιο, σύννεφα, σταγόνες (για βροχή), έναν κύκνο και ένα λαγό. Προσθέσαμε ένα γαλάζιο τούλι για να απεικονίζει την λίμνη. Θα μπορούσα να πω ότι ήταν πολύ όμορφα και τα παιδιά ασχολήθηκαν μαζί τους. Επίσης η μουσική, καθώς και η εικόνα που προβαλλόταν στον τοίχο από τον προτζέκτορα, δημιουργούσαν ένα όμορφο τοπίο, που εξυπηρετούσε στην ομαλή ένταξη των μαθητών στις απαιτούμενες συνθήκες. Δυστυχώς έλειπε εξ' αρχής ο φωτισμός που θέλαμε, που πιστεύω ότι θα πρόσθετε πολύ στην όλη εικόνα.

Σκεφτήκαμε ότι ίσως τα παιδιά, ντρεπόντουσαν να συμμετάσχουν στην δραματοποίηση, και έτσι φτιάξαμε μάσκες, επίσης από ανακυκλώσιμο χαρτί και λάστιχο. Τα παιδιά μπορούσαν να την ζωγραφίσουν όπως θέλουν, με τους μαρκαδόρους που τους δόθηκαν. Όλες ήταν πολύ ενδιαφέρουσες και όμορφες με τα

παιδιά γεμάτα από μεγάλη φαντασία και δημιουργικότητα. Εγώ θυμάμαι μία συγκεκριμένα που μου έκανε πολύ εντύπωση. Ένα κοριτσάκι, που συμμετείχε στην ομάδα денτροφύτευση και συμμετείχε ως δέντρο στην δραματοποίηση, είχε γράψει στην μάσκα του, «είμαι ένα δέντρο». Τα παιδιά επίσης ξετρελάθηκαν και πήραν και μαζί τους τις μάσκες τους.

Στο τέλος τα παιδιά, στην άσκηση με το μασάζ λέγανε τι τους άρεσε από την διδασκαλία. Ακούσαμε όμορφα και ενθαρρυντικά σχόλια, όπως ότι τους άρεσε η συνεργασία τους μαζί μας, οι μάσκες, η δραματοποίηση και η όλη ατμόσφαιρα. Κάποια ήρθαν και μας αγκάλιασαν. Το συναίσθημα ήταν μοναδικό και πολύ γλυκό και ομολογώ πως δεν το περίμενα να είναι τόσο ικανοποιημένα και χαρούμενα.

Συνοψίζοντας, κατά την γνώμη μου ήταν μια γεμάτη διδασκαλία. Από άποψης συναισθημάτων, χρωμάτων, κινήσεων, συμπεριφορών, δημιουργίας, ομαδικότητας, συνεργασίας. Όλα τους ήταν απόλυτα ήρεμα, πολύ υπάκουα και συνεργάσιμα με τόνους φαντασίας και καλής διάθεσης. Δεν παρακολούθησε κάποια άσκηση λόγω φασαρίας ούτε παραπονέθηκε κάποιο παιδάκι ότι δεν του άρεσε κάποια άσκηση ή δυσκολεύτηκε να την κατανοήσει και να την πραγματοποιήσει, καθώς και κανένα δεν παραπονέθηκε ότι ήταν κουραστική η μη διασκεδαστική η διαδικασία.

Προσωπικά είμαι απόλυτα ευχαριστημένη από τη συνεργασία με την ομάδα μου. Ήταν όλοι πολύ οργανωτικοί, δραστήριοι, καλλιτέχνες και επαγγελματίες. Είμαι πολύ περήφανη για όλη την ομάδα, που παρά την κούραση δύσκολο πρόγραμμα και κάποια μικροκρυώματα, καταφέραμε αυτό το αποτέλεσμα. Από ότι μας είπαν, όσοι παρακολούθησαν ήταν πολύ ευχαριστημένοι με το θέαμα και το παρακολούθησαν με ενθουσιασμό. Νομίζω ότι επιτύχαμε όσα και ότι θέλαμε.

Δεν νομίζω ότι είναι το στοιχείο μου τα παιδαγωγικά, όμως ήταν πολύ ευχάριστο και γεμάτο σαν εμπειρία. Ήταν πολύ γλυκό να βλέπεις τα παιδιά να είναι χαρούμενα και να περνάνε όμορφα και να ευθύνομαι και εγώ για αυτό. Εύχομαι να τα συζητάνε καιρό ακόμα και να μείνανε πολύ ευχαριστημένα όντως.

Αντωνία Παγκάλου

Σχέδιο υποδειγματικής διδασκαλίας του μαθήματος: «Η διδακτική της θεατρικής αγωγής στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση»

Ομάδα : Σταυροπούλου Παναγιώτα, Πάλλη Ευαγγελία, Γιαννούλη Ελισάβετ,
Μπαϊρακτάρη Αλεξάνδρα, Μούγιου Αναστασία, Μούγιου Ιριλένα

Ημερομηνία: 10/11/2014

Τάξη: Γ΄ δημοτικού

Θέμα: Το περιβάλλον

ΣΤΟΧΟΙ

- Να ευαισθητοποιηθούν στο θέμα της προστασίας του περιβάλλοντος.
- Να κατανοήσουν την αξία της συνεργασίας.
- Να χρησιμοποιήσουν την φαντασία τους.
- Να βελτιώσουν τις ικανότητες συγκέντρωσης και συντονισμού.
- Να χρησιμοποιήσουν το σώμα τους ως μέσο έκφρασης.

Ο χώρος ήταν διαμορφωμένος κατάλληλα ώστε να θυμίζει παραλία.
Χρησιμοποιήσαμε χάρτινους γλάρους και δέντρα τα οποία ήταν κολλημένα στον χώρο γύρω από την σκηνή κι ένα γαλάζιο πανί το οποίο τοποθετήθηκε πάνω στην σκηνή και έπαιζε τον ρόλο της θάλασσας.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Αρχικά, ζητήσαμε από τα παιδιά να πιαστούν χέρι- χέρι και να δημιουργήσουν έναν κύκλο. Στον κύκλο συμμετείχαν και οι εμψυχώτριες εκτός από μια. Η εμψυχώτρια που δεν συμμετείχε ήταν ντυμένη μαγισσούλα και κρατώντας ένα ραβδί μπήκε μέσα στον κύκλο που είχε δημιουργηθεί και ζήτησε από τα παιδιά κάθε φορά που αγγίζει κάποιον με το ραβδί της να λέει το όνομά του, ένα πράγμα που του αρέσει κι ένα που δεν του αρέσει. Η επιλογή γινόταν ανακατεμένα και τα παιδιά με αυτόν τον τρόπο

ασκήθηκαν στο να περιμένουν την σειρά τους. Έτσι, γνωρίσαμε τα παιδιά και αυτά εμάς.

Α΄ ΦΑΣΗ: ΠΡΟΘΕΡΜΑΝΣΗ

1. **Ξυπνητήρι** (παραλλαγή): Η εμψυχώτρια παρότρυνε τα παιδιά να αρχίσουν να ξύνουν το σώμα τους, το καθένα μόνο του. Στην συνέχεια, κι αφού είχαν ζεσταθεί, τους ζήτησε να αρχίσουν να ξύνονται μεταξύ τους. Η διαδικασία αυτή τα γέμισε ενέργεια και τα βοήθησε να εξοικειωθούν με τους άλλους και με τον χώρο.

2. **Γκούφου**: Τα παιδιά κλείσανε τα μάτια και η εμψυχώτρια ακούμπησε ένα στον ώμο. Από εκείνη την στιγμή, το παιδί ονομαζόταν Γκούφου και τα υπόλοιπα παιδιά κρατώντας κλειστά τα μάτια περπατούσαν στον χώρο και κάθε φορά που ακουμπούσαν κάποιον τον ρωτούσαν αν είναι ο Γκούφου. Αν τον έβρισκαν, αυτόματα, γινόντουσαν κι αυτά Γκούφου μέχρι στο τέλος να σχηματιστεί ένα τρενάκι. Η άσκηση αυτή τα διασκέδασε, τα ενεργοποίησε και τα βοήθησε να λυθούν περισσότερο.

3. **Καθρέφτης**: Χωρίστηκαν τα παιδιά σε ζευγάρια και η εμψυχώτρια εξήγησε την άσκηση. Το ένα έκανε διάφορες κινήσεις (ακόμα και χορευτικές) και το άλλο, παίζοντας τον ρόλο του καθρέφτη, έπρεπε να τις αντιγράψει ταυτόχρονα. Με αυτόν τον τρόπο συνεργάστηκαν και ασκήσανε την παρατηρητικότητά τους.

4. **Στοιχεία της φύσης**: Μια εμψυχώτρια δίνοντας κάθε φορά μια συνθήκη σχετική με τα 4 στοιχεία της φύσης ζητούσε από τα παιδιά, τα οποία ήταν ανεβασμένα στην σκηνή, να δραστηριοποιηθούν και να κινηθούν κατάλληλα (π.χ. περπάτημα στο νερό). Ταυτόχρονα, προβάλλονταν στην οθόνη εικόνες του στοιχείου. Τα παιδιά ανταποκρίθηκαν πολύ καλά και εκφράστηκαν με το σώμα τους.

Β΄ ΦΑΣΗ: ΔΡΑΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ

1. **Παντομίμα**: Η μαγισσούλα (εμψυχώτρια) ανέβηκε στην σκηνή και κρατώντας μια «μαγική» τσάντα εξήγησε πως μέσα είχαν κρυφτεί διάφορα ζώακια και το καθένα είχε αφήσει ένα καρτελάκι με το όνομά του. Τα παιδιά, ένα- ένα, έπαιρναν από την τσάντα ένα καρτελάκι και προσπαθούσαν με το σώμα τους να δείξουν ποιό ζώο τους έτυχε ενώ τα υπόλοιπα έπρεπε να το μαντέψουν.

2. **Πουλιά στην σκηνή**: Η άσκηση έγινε με τη βοήθεια μουσικής. Όσο η μουσική έπαιζε τα παιδιά έπρεπε να βρίσκονται πάνω στην σκηνή και να παριστάνουν τα πουλιά ενώ μόλις σταματούσε έπρεπε να κατέβουν κάτω και να κινούνται σαν άνθρωποι.

3. **Παραμύθι**: Σε αυτήν την φάση προσπαθήσαμε να ζωντανέψουμε-δραματοποιήσουμε μια ιστορία. Αρχικά, μέσα από ένα κασελάκι κάθε παιδί διάλεξε

μια χρωματιστή κάρτα (τυχαία). Σε κάθε κάρτα ήταν γραμμένη η λέξη «παιδί» ή η λέξη «πουλί», ώστε να δημιουργηθούν 2 ομάδες. Στην συνέχεια, τους φορέσαμε χαρακτηριστικά αντικείμενα (στεφανάκια για τα παιδιά, φτερά ή μάσκες για τα πουλιά) και η εμψυχώτρια ξεκίνησε την αφήγηση του παραμυθιού. Τα παιδιά ακολουθούσαν την αφήγηση-αυτοσχεδιασμό με ήχους και κινήσεις που ανταποκρίνονταν στους ρόλους τους. Ρόλους, επίσης, ανέλαβαν και οι εμψυχώτριες στην αναπαράσταση της ιστορίας (σοφός, ομαδάρχης, δελφίни, Σωκράτης, χελώνα).

Γ΄ ΦΑΣΗ: ΧΑΛΑΡΩΣΗ

Τα παιδιά ξαπλώνουν στο πάτωμα με κλειστά μάτια. Δίνεται από την εμψυχώτρια μια συνθήκη: Ταξιδεύουν με την φαντασία τους σε ένα μαγικό δάσος με καταγάλανο ουρανό, καταπράσινα δέντρα και χρωματιστά λουλούδια. Εκεί φαντάζονται το ζώακι που τους έτυχε στο παιχνίδι της παντομίμας ή το αγαπημένο τους ζώακι.

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ- ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Συγκεντρώσαμε τα παιδιά σε κύκλο, καθισμένα στο πάτωμα, και ρωτήσαμε να μας πουν τις εντυπώσεις τους από όλη την διαδικασία αλλά και τι αλλαγές θα είχαν να προτείνουν για να γίνει καλύτερη. Από όσα μας είπαν έδειξαν πολύ ευχαριστημένα, ήταν χαρούμενα, δεν ήθελαν να τελειώσουμε και μας ζήτησαν να ξαναέρθουν. Επίσης, θέλησαν να φτιάξουν και να μας χαρίσουν ζωγραφιές για να μας ανταμείψουν και αυτό μας χαροποίησε ιδιαίτερα. Τέλος, από τις απαντήσεις τους φάνηκε να έχουν επιτευχθεί οι στόχοι που είχαμε θέσει. Πέρα από την φαντασία, την συγκέντρωση, τον συντονισμό, την εκφραστικότητα μέσω του σώματος και την αγάπη για το περιβάλλον, τα οποία ήταν εμφανή κατά την διάρκεια των ασκήσεων, τα παιδιά κατανόησαν και τον σημαντικό ρόλο της συνεργασίας λέγοντας μας ότι η διαδικασία ήταν ωραία επειδή δουλέψαμε όλοι μαζί.

Τα ευχαριστήσαμε και τα αποχαιρέτισαμε χαρίζοντας τους αναμνηστικά δώρα, σχετικά με το παραμύθι που είχαν δραματοποιήσει νωρίτερα, τα οποία είχαμε φτιάξει για εκείνα.

ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Σταυροπούλου Παναγιώτα: Η όλη διαδικασία μου άφησε μια γλυκιά ανάμνηση, έμεινα ευχαριστημένη και από την συνεργασία με την ομάδα αλλά και από τη συμμετοχή των παιδιών. Οι στόχοι που θέσαμε θεωρώ ότι επιτεύχθηκαν, τα παιδιά

ψυχαγωγήθηκαν, εκτονώθηκαν με τις διάφορες ασκήσεις που πραγματοποιήσαμε, ευαισθητοποιήθηκαν για θέματα περιβαλλοντικά και εκφράστηκαν δημιουργικά.

Η συμμετοχή μου ως εμπυχωτέρα αλλά, κυρίως, και το ότι ανέλαβα κι εγώ κάποιο ρόλο μ' έκανε να έρθω πιο κοντά με τα παιδιά και να νιώσω κι εγώ παιδί. Είναι κάτι που το κάνω καθημερινά αλλά εδώ τα παιδιά ήταν μεγαλύτερα και ανταποκρίθηκαν άριστα στις απαιτήσεις της ιστορίας κατά την υλοποίηση της δραματοποίησης.

Είχα λίγο άγχος για το αποτέλεσμα αλλά, τελικά, όλα πήγαν καλά. Τα παιδιά μετά την ολοκλήρωση των δράσεων ήταν αυτά που αξιολόγησαν την όλη διαδικασία με τη συμμετοχή, τη ζωντάνια τους αλλά και την έκφραση της επιθυμίας τους να ξανάρθουν.

Η εμπλοκή μου σε μια υποδειγματική διδασκαλία στα πλαίσια της ομάδας αποδείχτηκε εποικοδομητική, οι διάφορες απόψεις που κατατέθηκαν ήταν χρήσιμες, οδήγησαν την ομάδα στο να επιλέξει τις καταλληλότερες και να εργαστεί για την υλοποίηση τους, η ομαδικότητα ήταν αυτή που θριάμβευσε στην όλη διαδικασία και αναγνωρίστηκε και από τα ίδια τα παιδιά ως μια πρακτική αποτελεσματική για όλους μας.

Πάλλη Ευαγγελία: Θεωρώ ότι η διδασκαλία της ομάδας μας στην Τρίτη δημοτικού του σχολείου Ανυφίου με θέμα το «Περιβάλλον» οδήγησε τα παιδιά στην ενεργό τους συμμετοχή σε όλα τα στάδια της διδασκαλίας (γνωριμία, προθέρμανση και δραματοποίηση) με ιδιαίτερη προσαρμοστικότητα, ενθουσιασμό και διάθεση για ομαδικό παιχνίδι από όλα γενικά τα παιδιά. Ο στόχος της ευαισθητοποίησης τους σε θέματα του περιβάλλοντος επιτεύχθηκε με επιτυχία.

Η προσωπική μου συμμετοχή στην διδασκαλία μου πρόσφερε μια ιδιαίτερη εμπειρία με παιδιά πιο μικρής ηλικίας από τους εφήβους της δευτεροβάθμιας (με τους οποίους ασχολούμαι). Τα παιδιά ήταν πιο αυθόρμητα, πιο ειλικρινή στις αντιδράσεις τους και ιδιαίτερα πρόθυμα σε κάθε φάση της διδασκαλίας. Στην προθέρμανση επέλεξα τη δραστηριότητα «Μίμηση-καθρέπτης» ως μια δραστηριότητα απλή και κατανοητή για τα παιδιά αυτής της ηλικίας που απαιτεί αυτόματα μίμηση σ' αυτό που βλέπουν και η ανταπόκριση τους ήταν ιδιαίτερα άμεση.

Στη δραματοποίηση χάρηκα ιδιαίτερα το ρόλο του «δελφινιού» και μεταφέρθηκα και εγώ προσωπικά στην παιδική ηλικία. Η ανταπόκριση των παιδιών ήταν αυθόρμητη και άμεση αναλαμβάνοντας τους ρόλους τους με ενθουσιασμό.

Η επιθυμία τους να συμμετάσχουν ξανά σε τέτοια δραστηριότητα αποδεικνύει το σημαντικό ρόλο που ασκεί η θεατρική αγωγή στην ομαδοποίηση τους και στην ενεργό συμμετοχή τους σε ότι τους προσφέρεται για διδασκαλία. (Ως καθηγήτρια στη δευτεροβάθμια προσπαθώ να πειραματισθώ και στις τάξεις των εφήβων με το θεατρικό παιχνίδι στα θεωρητικά μαθήματα τα οποία διδάσκω).

Τέλος, η συνεργασία με όλες τις συμφοιτήτριές μου και η υποστήριξη μεταξύ μας ήταν άψογη και με ιδιαίτερο ενθουσιασμό.

Γιαννούλη Ελισάβετ: Κατά την διάρκεια της προετοιμασίας της διδασκαλίας ήμουν αρκετά αγχωμένη. Το να βρεθώ απέναντι σε πολλά παιδιά ήταν κάτι που με φόβιζε, καθώς δεν ήξερα πως θα αντιδράσουν, αν θα τους αρέσει ή αν θα βαρεθούν και θα το δείξουν. Όταν ξεκίνησε η διαδικασία, στην άσκηση γνωριμίας ένιωθα πολύ κουμπωμένη, κάτι που διατηρήθηκε και στην συνέχεια αλλά σε πολύ μικρότερο βαθμό. Τα παιδιά βοήθησαν πάρα πολύ στο να χαλαρώσω, αφού από την πρώτη στιγμή ανταποκρίθηκαν πολύ θετικά σε όλα. Ήταν απόλυτα συνεργάσιμα, φιλικά και πρόθυμα να συμμετέχουν σε όλες τις ασκήσεις και αυτό με διευκόλυνε. Γενικά, ήταν μια ευχάριστη εμπειρία με εξαίρεση το σημείο της άσκησης «Γκούφου» την οποία είχα αναλάβει να συντονίσω. Δεν μπορώ να πω ότι απέτυχε, αφού τα παιδιά έδειξαν να χαίρονται πάρα πολύ. Το πρόβλημα, όμως, ήταν ότι δεν μπόρεσαν να την κατανοήσουν από την αρχή και στην συνέχεια είχαν τόση ενέργεια και διασκεδάζαν τόσο πολύ που κάποια στιγμή ένιωσα ότι είχα χάσει τον έλεγχο και θα χτυπούσαν. Εκείνη την στιγμή παρενέβη μια άλλη εμπυχωτήτρια (Αναστασία Μούγιου) και με την βοήθεια της μπόρεσα να τα συντονίσω και να ολοκληρωθεί η άσκηση. Αντίθετα, η άσκηση δραματοποίησης που ανέλαβα ξεπέρασε τις προσδοκίες μου. Τα παιδιά ακούγοντας την ιστορία που τους αφηγούμουν έπρεπε να την ζωντανέψουν με κινήσεις και λόγο. Συμμετείχαν πολύ ενεργά, ανταποκρίνονταν εξαιρετικά γρήγορα και σωστά, σε πολλά σημεία οι αντιδράσεις τους ήταν έκπληξη για μένα αφού καταλάβαιναν από μόνα τους ποια θα έπρεπε να είναι η επόμενη κίνηση τους πριν καν μιλήσω, έδειχναν να έχουν κατανοήσει απόλυτα τους ρόλους τους και δημιούργησαν ένα πολύ όμορφο και διασκεδαστικό δρώμενο.

Η συνεργασία με την ομάδα ήταν αρκετά ικανοποιητική και η όλη διαδικασία μου άφησε μια καλή γεύση.

Μπαϊρακτάρη Αλεξάνδρα: Αρχικά, από την άσκηση γνωριμίας ακόμη αισθάνθηκα αμέσως άνετα με την ιδέα να "μπω σε ρόλο" χωρίς αυτό να γίνεται ψεύτικα και υπερβολικά. Τα παιδιά από την αρχή ήταν πολύ θερμά, ανοιχτά και με πάθος, οπότε η διδασκαλία προχώρησε με ομαλό τρόπο. Στην άσκησή μου, την παραλλαγή της άσκησης "ξυπνητήρι" τα παιδιά "λύθηκαν" αμέσως και δεν δίστασαν να ακουμπήσουν και το ένα το άλλο. Ωστόσο, δυο παιδιά είχαν πολύ ενέργεια και έπεσαν κάτω, σηκώθηκαν αμέσως φυσικά, αλλά φοβήθηκα, μήπως τραυματιστούν. Έπειτα, στο "μάντεψε το ζώο" που παρακολουθούσα απ' έξω, εξεπλάγην με το γεγονός ότι με μία κίνηση τα υπόλοιπα παιδιά έβρισκαν αμέσως το ζώο. Εμείς με την ομάδα, όταν ψάχναμε ποια ζώα να βάλουμε, προσπαθούσαμε να είναι εύκολα και με εμφανείς διαφορές, αλλά τα παιδιά με τη φαντασία τους μας ξεπέρασαν. Στη επόμενη άσκηση μου, τα έβαλα επί μουσικής να είναι πάνω στη σκηνή και να φέρονται σαν πουλιά, ενώ όταν σταματούσε η μουσική να είναι κάτω και να φέρονται σαν άνθρωποι. Εκεί τρώμαξα πάρα πολύ, διότι είχαν πολύ πάθος και κινδύνευαν να

τραυματιστούν. Προσπάθησα με ήπια φωνή να τα ηρεμήσω αλλά δεν το κατάφερα. Βασικά, δεν κατάλαβα όταν παρεμβαίνει ο εμπυχωτής, πότε τα περιορίζει να εκφραστούν και πότε τα ηρεμεί. Όταν δόθηκαν οι ρόλοι κάποια παιδιά ήταν δυσαρεστημένα με αυτό που τους έτυχε και τότε πραγματικά δεν ήξερα τι να τους πω. Στη συνέχεια, κατά τη διάρκεια της δραματοποίησης με χαροποίησε ιδιαίτερα το γεγονός ότι πριν φτάσει η αφηγήτρια στο σημείο να μαζέψουν τα σκουπίδια, τα παιδιά από μόνα τους έκαναν αυτή την κίνηση. Τους επιβράβευσα στο τέλος, γιατί αυτή τους η πράξη θα μπορούσε να γίνει πολύ πιο εύκολα και στην πραγματική τους ζωή, εφόσον έγινε στον αυτοσχεδιασμό. Τέλος, στην αξιολόγησή μας, όταν άκουσα κάποιον να λέει ότι ήθελε κι άλλο, κατάλαβα πως έγινε σωστή δουλειά. Γενικά, θεωρώ ότι η μουσική ήταν περιττή σε κάποια σημεία που ήταν πολύ έντονη η άσκηση και τα παιδιά "ξέφευγαν". Το κλίμα της ομάδας στις συναντήσεις ήταν αρκετά καλό, ήταν όλοι πολύ ανοιχτοί στο να ακούσουν ιδέες, ακούστηκαν πάρα πολλές, οι περισσότερες απορρίφθηκαν, και το τελικό πλάνο διδασκαλίας μπορώ να πω ότι βγήκε πραγματικά από όλους, όπου η αρχική ιδέα του ενός συμπλήρωνε τον άλλον.

Μούγιου Αναστασία: Τέσσερα στοιχεία της φύσης: Ευαισθητοποίηση των παιδιών ως προς τα στοιχεία της φύσης. Κάθε στοιχείο της φύσης έδινε διαφορετικό παλμό παραρτήματος και αίσθησης.

Χαλάρωση: Τα παιδιά απλώθηκαν στον χώρο και ξάπλωσαν με τα μάτια κλειστά ενεργοποιώντας το στοιχείο της αντίληψης καθώς και της φαντασίας, αφού το κάθε παιδάκι μοιράστηκε το φανταστικό ζώακι του μαζί μας. Έκλεισε πολύ ευχάριστα η συνάντησή μας.

Μούγιου Ιριλένα: Τα παιδιά ανταποκρίθηκαν, αμέσως, στο παιχνίδι γνωριμίας με χαρά και προθυμία. Στην παντομίμα πήγε, επίσης, πολύ καλά. Τα παιδιά χρησιμοποίησαν με άνεση το σώμα τους για να παραστήσουν τα διάφορα ζώα, χάρηκαν, διασκέδασαν και έμαθαν να εκφράζονται με το σώμα τους.

Εγώ αισθάνθηκα ότι πέτυχαν οι ασκήσεις και πέτυχα την επικοινωνία που ήθελα με τα παιδιά. Η αλληλεπίδραση ήταν τεράστια. Αισθάνθηκα ότι τα παιδιά ενθουσιάστηκαν με την ιδέα του ρόλου- μαγισσούλα κι ανταποκρίθηκαν με χαρά στο παιχνίδι γνωριμίας. Επίσης, στην παντομίμα που χρησιμοποίησα ξανά τον ρόλο της μαγισσούλας για να διεκπεραιώσω τη δραστηριότητα λειτούργησε πάλι πολύ βοηθητικά, καθώς τα παιδιά αισθάνονταν ότι ο εκπαιδευτικός- εμπυχωτής βρίσκεται σε ρόλο κι αυτό τα βοήθησε πολύ να παραδειγματιστούν και να λυθούν, να ξεπεράσουν την ντροπή και να εκφραστούν με το σώμα και την φωνή τους.

Σχέδιο Υποδειγματικής Διδασκαλίας του μαθήματος:
<<Παιδαγωγική του Θεάτρου IV: Η Διδασκαλία της Θεατρικής
Αγωγής στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση>>

Ομάδα **“LiBeRtaD”**

Διώχνου Ελπίδα, Σουλιώτη Ιουλία, Γκέληνου Μαρία, Παλαφούτα Αγγελική,
Παπαγγέλου Μαρία-Ελένη

Σχολείο: Δημ Σχολείο Ανυφίου

Ημέρα: Δευτέρα 10/11/14

Ωρα: 10.30-11.45

Τάξεις: Δ-Ε' τάξεις

Αρ. παιδιών: 25 μαθητές/τριες

Διδακτικοί Στόχοι: Σύμφιξη διαπροσωπικών σχέσεων ανάμεσα στα μέλη της ομάδας, καλλιέργεια σωματικής και συναισθηματικής έκφρασης, ανάπτυξη προσωπικής και ομαδικής θεατρικής έκφρασης.

Αφόρμηση: Η ρύπανση της θάλασσας. Οι αιτίες και οι επιπτώσεις αυτού του προβλήματος.

1. Γνωριμία. Όρθιοι όλοι σε έναν κύκλο. Ξεκινώντας απ' τον εμπυχωτή, λέμε όλοι, ένας – ένας, το όνομά μας κάνοντας μία κίνηση. Όλοι οι άλλοι τον μιμούμαστε. Συνεχίζουμε με τον επόμενο από τα δεξιά έως ότου ολοκληρωθεί ο κύκλος.

2. Δραστηριότητες ενεργοποίησης – ευαισθητοποίησης

➤ Κύματα. Όλοι σε κύκλο. Ακούγεται η ανάλογη μουσική. Ο εμπυχωτής μπαίνει στο κέντρο, ξεκινά να μιμείται με το σώμα του την κίνηση των κυμάτων. Οι υπόλοιποι ακολουθούν, έως ότου ο εμπυχωτής καλέσει τον επόμενο να μπει στο κέντρο.

➤ Παραλλαγή από τα «περπατήματα». Εδώ ο εμπυχωτής θα μεταφέρει όλη την ομάδα στην παραλία. Τα παιδιά περπατούν σα να καίγονται τα πόδια τους από την καυτή άμμο, σα να μπλέκεται μια σακούλα στα πόδια τους, σα να περπατούν στα ρηχά της θάλασσας και να κρυώνουν κλπ.

➤ «Βυθός της θάλασσας». Παραλλαγή της «φρουτοσαλάτας». Καθιστοί σε έναν κύκλο. Ονομάζουμε το κάθε παιδί ανάλογα: «καρχαρίας», «φάλαινα», «δελφίνι». Κάθε φορά που ο εμπυχωτής φωνάζει κάτι από αυτά, σηκώνονται τα συγκεκριμένα παιδιά απ' τις θέσεις τους και πρέπει να βρει μια άδεια καρέκλα. Απαγορεύεται να κάτσουν στην ίδια με πριν θέση τους. Κάθε φορά που ακούν «βυθός», σηκώνονται όλοι.

1. Δραματοποίηση. Το θέμα της δραματοποίησης θα είναι η ρύπανση της θάλασσας. Θα θελήσουμε, λοιπόν, να τονίσουμε το πρόβλημα αυτό καθώς επίσης να προβληματίσουμε τα παιδιά. Έχουμε δημιουργήσει 5 είδη κολιέ με θαλασσινά, ώστε να δημιουργήσουμε 5 διαφορετικές ομάδες με 5 παιδιά η κάθε

ομάδα. Η ομάδα με τους ιππόκαμπους, π.χ, να κάνει με παντομίμα ότι είναι σε ένα πλοίο και οι επιβάτες πατάνε σκουπίδια στη θάλασσα, η ομάδα με τις χελώνες, τις πάπιες που δε μπορούν να βρουν τροφή και ζώντας στην μολυσμένη θάλασσα πεθαίνουν, η ομάδα με τους αστερίες, ένα συνεργείο καθαρισμού της θάλασσας, η ομάδα με τα χρυσόψαρα, ένα εργοστάσιο που με τα χημικά του μολύνει την θάλασσα και η ομάδα με τα δελφίνια, δυο παρέες, οι 2 τύποι πετούν στην άμμο σκουπίδια και μπαίνουν για μπάνιο. Οι άλλοι 3 βλέπουν το συμβάν, πηγαίνουν τα μαζεύουν και τα πετάνε στα σκουπίδια. Οι εμπυχώτριες θα πρέπει να έχουν συνεννοηθεί από πριν μεταξύ τους. Η κάθε ομάδα θα δημιουργήσει μια εικόνα ή καλύτερα ένα σκέτς με την βοήθεια των εμπυχωτών και οι υπόλοιπες ομάδες θα προσπαθήσουν να καταλάβουν τι προσπάθησε να δείξει η κάθε ομάδα.

2. Αξιολόγηση – Χαιρετισμός. Βάζουμε τα παιδιά να ζωγραφίσουν κάτι σχετικό με αυτό που έμαθαν και βίωσαν σήμερα.

Επιπλέον παίξαμε και το “ποντικάκι” αλλά με την ονομασία “χρυσόψαρο” (έχουμε ένα ψάρι στα χέρια μας και πρέπει να περάσει από όλους μας. Στη δεύτερη φάση το ψαράκι περνάει από όλο μας το σώμα.).

Βάζουμε μουσική. Κάθε παιδί παίρνει ως ταίρι το διπλανό του, κάθονται πλάτη – πλάτη και κινούνται ρυθμικά στη μουσική που ακούγεται.

ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ:

ΓΚΕΛΗΝΟΥ ΜΑΡΙΑ

Στο πλαίσιο του μαθήματος της θεατρικής αγωγής, κληθήκαμε με την ομάδα μου να υποδεχθούμε 25 παιδιά της τετάρτης και πέμπτης δημοτικού για να κάνουμε μαζί την υποδειγματική διδασκαλία που ετοιμάσαμε.

Αρχικά, αισθανόμουν αγωνία παρά άγχος καθώς, αν και δεν ήταν η πρώτη φορά που συνεργαζόμουν με παιδιά, είχα πολύ καιρό να εξασκήσω την ιδιότητά μου και να βρεθώ μαζί τους για κάποιο μάθημα. Η αγωνία όμως έδωσε πολύ γρήγορα τη θέση της στην προσμονή.

Αυτό που μου προκάλεσε ιδιαίτερη εντύπωση ήταν ότι, μολονότι ο αριθμός των παιδιών ήταν μεγάλος, δεν δημιούργησε κανένα πρόβλημα και αυτό οφείλεται κατά τη γνώμη μου όχι μόνο στο συντονισμό των εμπυχωτριών αλλά στην προθυμία και τη δημιουργικότητα των παιδιών, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, τα οποία και αντιμετωπίστηκαν, που επέδειξαν στο μάθημα. Η συνεργασία μαζί τους ήταν άψογη, οι δραστηριότητες κύλησαν ομαλά και τα παιδιά δεν βαρέθηκαν αφού προς το τέλος ακουγόντουσαν φωνούλες που έλεγαν: « Τελειώσαμε κίολας; ».

Αν θα μπορούσα να αλλάζα κάτι θα ήταν η ζωγραφική καθώς θεωρώ πως θα ήταν προτιμότερο να αξιοποιήσουμε το χρόνο μας πιο δημιουργικά και λιγότερο χρονοβόρα. Παρ’ όλα αυτά, δεν παρουσιάστηκαν προβλήματα.

Προσωπικά, απόλαυσα τη συνεργασία με τα παιδιά και ανυπομονώ να κάνω κάτι μαζί τους στο μέλλον. Η διδασκαλία δεν με τρομάζει και εύχομαι να μας

δίνονται περισσότερες ευκαιρίες ώστε να μαθαίνουμε και να γινόμαστε καλύτεροι.

ΔΙΩΧΝΟΥ ΕΛΠΙΔΑ

Όταν μας ανατέθηκε η διδασκαλία σε Δ' και Ε' Δημοτικού χάρηκα πολύ καθώς προτιμώ περισσότερο τα πιο μικρά παιδιά γιατί έχουν ακόμα ανεπτυγμένη τη φαντασία τους και με τα όμορφα χαμόγελά τους σου φτιάχνουν τη μέρα. Με την υπόλοιπη ομάδα γνωριζόμασταν καλά και είχαμε ξανασυνεργαστεί και σε άλλες εργασίες για τη σχολή τα προηγούμενα έτη, γι' αυτό λοιπόν και δέσαμε και σαν εμπυχώτριες. Μου άρεσε πάρα πολύ που ασχολήθηκα και σπίτι με τη δημιουργία κάποιων από των σκηνικών και των αντικειμένων που χρησιμοποιήσαμε στην υποδειγματική διδασκαλία.

Τη μέρα της διδασκαλίας πήγαμε νωρίτερα με τα κορίτσια να φτιάξουμε λίγο την αίθουσα και να προετοιμαστούμε. Είχαμε άγχος για το όταν έρθουν τα παιδιά, για το πως θα τα αντιμετωπίσουμε και για το πως θα μας αντιμετωπίσουν. Μόλις κατεβήκαμε τις σκάλες και τα είδαμε χαρήκαμε όλες πολύ πιστεύω. Προσωπικά μου έφυγε το άγχος και θεώρησα πως θα τα πάμε πολύ καλά. Και στη δική μου άσκηση αλλά και στις υπόλοιπες τα παιδιά ανταποκρίθηκαν όλα πολύ καλά και μάλιστα είχαν και δικές τους ιδέες στο κομμάτι της δραματοποίησης. Δεν κατάλαβα πότε πέρασε η ώρα και αφού χαιρετήσαμε τα παιδιά και έφυγαν ήθελα κι άλλο. Βέβαια από ότι ακούσαμε από κάποια να λένε, ήθελαν και εκείνα κι άλλο και αυτό πιστεύω ήταν η μεγαλύτερη ανταμοιβή μας. Ελπίζω στο μέλλον να μου ξαναδωθεί μια τέτοια ευκαιρία και να ξανακάνω κι άλλες διδασκαλίες σε παιδιά του δημοτικού.

ΠΑΛΑΦΟΥΤΑ ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Όταν μας ζητήθηκε να κάνουμε υποδειγματική διδασκαλία σε παιδιά της Δ' και Ε' τάξης του δημοτικού αρχικά αγχώθηκα διότι αυτή θα ήταν η πρώτη μου διδασκαλία. Το θέμα που μας δόθηκε ήταν το περιβάλλον. Έτσι λοιπόν, ως ομάδα αποφασίσαμε να ασχοληθούμε με την μόλυνση της θάλασσας. Η συνεργασία με την ομάδα ήταν πολύ καλή καθώς είχαμε συνεργαστεί ξανά, αλλά πρώτη φορά κάναμε κάτι τέτοιο όλες μαζί. Ήταν δύσκολο να συναντηθούμε κάπου για να μιλήσουμε για την εργασία καθώς κάποιες ήταν Αθήνα και άλλες Ναύπλιο όμως υπήρχε καθημερινή επικοινωνία.

Η διδασκαλία αυτή μας έμαθε πως αν κάποιος είναι σε μία μόνιμη εγρήγορση πάντα θα βρίσκει εναλλακτικές λύσεις αν δε βρίσκει ανταπόκριση από τους συμμετέχοντες. Αντιμετωπίσαμε κάποιες δυσκολίες στην αρχή της διδασκαλίας μας καθώς τα παιδιά ήταν κάπως ανήσυχια, όμως πολύ σύντομα καταφέραμε να κερδίσουμε το ενδιαφέρον τους. Η συνεργασία μας με τα παιδιά αυτά

αποδείχθηκε πολύ καλή.

Αυτό που είχα να κάνω για την διδασκαλία ήταν να παρουσιάσω 2 ασκήσεις. Την άσκηση «Βυθός της θάλασσας», όπου έπρεπε τα παιδιά να είναι σε κύκλο και εγώ να τους μοιράσω από ένα ζώο της θάλασσας και όταν ακούνε το ζώο να αλλάζουν θέση μεταξύ τους και όταν ακούνε την λέξη «βυθός» να το κάνουν όλοι μαζί ταυτόχρονα, καθώς και την τελική άσκηση για αποχαιρετισμό που σε κύκλο πάλι γυρίζουν την πλάτη τους στο κέντρο και περιπατάνε προς τα πίσω μέχρι να συναντήσουν μια άλλη πλάτη και κούνιούνται στον ρυθμό της μουσικής που είχαμε επιλέξει. Θεωρώ ότι έκανα κατανοητές τις ασκήσεις στα παιδιά, τα οποία κατάφεραν να ανταποκριθούν σε αυτές. Ακόμη πιστεύω πως η φωνή μου ακούγονταν καθαρά, το οποίο είναι πολύ σημαντικό για έναν εμπυχωτή. Όταν παρουσίαζα την πρώτη άσκηση ήμουν κάπως αγχωμένη για την εξέλιξή της, αλλά προσπάθησα να μην το δείξω. Καθώς όμως εξελίσσονταν η άσκηση και έβλεπα την προθυμία των παιδιών να συμμετάσχουν σ' αυτή χαλάρωσα και προσπάθησα να το απολαύσω όσο κι αυτά. Σε όλη την διάρκεια της διδασκαλίας βρισκόμουν κοντά στα παιδιά και προσπαθούσα να τα βοηθώ με τις ασκήσεις. Προσπάθησα να παρακινήσω όλα τα παιδιά να συμμετέχουν. Μάλιστα, υπήρχε ένα παιδί το οποίο όταν ζητήσαμε από τα παιδιά να κάνουν ζευγάρια εκείνο δεν έβρισκε κάποιο άλλο παιδί για να συνεργαστούν διότι κανένα δεν το ήθελε όμως το πλησίασα εγώ και του ζήτησα να κάνουμε μαζί την άσκηση ώστε να μην νιώθει άσχημα. Εν συνεχεία όταν χωριστήκαμε σε ομάδες για την δραματοποίηση, μιλώντας με τα παιδιά είδα πως είχαν πολλές ιδέες και πως ήταν πρόθυμα και να μιλήσουν, το μόνο που χρειαζόνταν ήταν μια μικρή παρακίνηση και επιβράβευση. Έτσι τα άφησα να οργανώσουν το σκετσάκι που θα παρουσιάζαμε σαν ομάδα μόνα τους. Τα παιδιά με τα οποία συνεργαστήκαμε ήταν εκπληκτικά και πολύ πρόθυμα να μας ακούσουν και να μας ακολουθήσουν στην διαδικασία αυτή. Είχαν πολλές ιδέες, φάνηκε να τους αρέσει όλο αυτό και είχαν πράγματα να μοιραστούν μαζί μας όσον αφορά το θέμα που είχαμε επιλέξει. Πιστεύω πως καταφέραμε να τα προβληματίσουμε και να τους περάσουμε τα μηνύματα που θέλαμε για την μόλυνση της θάλασσας και την προστασία της. Θεωρώ πως όλα κύλησαν ομαλά και θα ήθελα να ασχοληθώ ξανά με αυτό στο μέλλον.

ΠΑΠΑΓΓΕΛΟΥ ΜΑΡΙΛΕΝΑ

Ήταν μια πολύ δυνατή εμπειρία για μένα. Παρ' όλον τον φόβο μου για το αν μπορώ να αναλάβω να κάνω κάτι τέτοιο και σκεπτόμενη, λίγες μέρες πριν την υποδειγματική διδασκαλία, πραγματικά μόνο τα χειρότερα, τελικά όλες αυτές οι αρνητικές σκέψεις δεν είχαν καμία σχέση με το τι συνέβη εν τέλει. Πιστεύω ότι τα μέλη της ομάδας μου είχαν αρκετά καλή χημεία κι αυτό βοήθησε και στην καλή οργάνωση και στην συνεννόηση. Η μία κάλυπτε και βοηθούσε την άλλη. Όσον αφορά τα παιδιά ήταν πολύ πιο δραστήρια και πρόθυμα να κάνουν το οτιδήποτε, πράγμα το οποίο με εξέπληξε ευχάριστα. Η ικανοποίησή μου και το

μήνυμα ότι «τα πήγαμε καλά», ήρθε αργότερα... όταν πλησίαζε το τέλος και ακούστηκαν οι φωνές των παιδιών να λένε «τελειώσαμε κιόλας;». Κι εγώ ήμουν σε ανάλογη θέση. Μπορεί να μου φαινόταν ατελείωτη στο άκουσμά της η μιάμιση ώρα, όμως στην πράξη όλα περνούσαν πολύ γρήγορα και ευχάριστα συνάμα. Σαν μία πρώτη επαφή με παιδιά θεωρώ πως όλα πήγαν καλά, αλλά ταυτόχρονα πιστεύω πως έμαθα κάποια πράγματα. Για παράδειγμα, κατάλαβα πόσο σημαντικό είναι να εισπράττουν τα παιδιά ότι δε βαριέσαι, ότι έχεις όρεξη, το χαμόγελο, η θεατρικότητα σε ό, τι λες, καθώς επίσης κι ότι δε θα επιχειρούσα ξανά να ενσωματώσω με τέτοιο τρόπο την ζωγραφική σε διδασκαλία. Μπορεί να είναι κάτι πολύ ενδιαφέρον για τα παιδιά, όμως παρουσιάζονται προβλήματα, όπως το παιδί που θα τελειώσει πρώτο θα βαρεθεί να περιμένει τα υπόλοιπα, ή είναι δύσκολο να κόψεις απότομα αυτή τη δραστηριότητα και να πας παρακάτω και ίσως είναι επικίνδυνο το να ξεφύγεις από τον διαθέσιμο χρόνο σου. Πάντως είναι κάτι που σίγουρα θα ήθελα να το ξανακάνω, εμπλουτίζοντάς το με καινούργια πράγματα και αποφεύγοντας τα ίδια λάθη.

ΣΟΥΛΙΩΤΗ ΙΟΥΛΙΑ

Όταν κατάλαβα από τα πρώτα μαθήματα ότι θα πρέπει να συναναστραφώ με παιδιά δημοτικού από τη μια αγχώθηκα κι από την άλλη χάρηκα. Ενώ λοιπόν σκέφτηκα ότι ένα από τα όνειρα μου (να ασχοληθώ με παιδιά μέσω της θεατρικής αγωγής) θα γινόταν πραγματικότητα, κάτι με άγχωνε, και φοβόμουν ότι δεν θα τα καταφέρω.

Ωστόσο η οργάνωση με την ομάδα μου με έκανε να χαλαρώσω και να αφεθώ.

Το πρόγραμμα με θέμα το περιβάλλον, και συγκεκριμένα τη μόλυνση της θάλασσας, χωριζόταν στις εισαγωγικές ασκήσεις- γνωριμίας- προθέρμανσης, στη δραματοποίηση, στη θεατρική έκφραση, και στην αξιολόγηση. Έτσι, έφτασε η ώρα και μπορώ να πω ότι κύλησε πολύ όμορφα, και κατάλαβα ότι το συγκεκριμένο μάθημα με γεμίζει.

Προσωπικά, πιστεύω ότι ανταποκρίθηκα στις προσδοκίες των παιδιών και προσπάθησα πολύ μέσα από τη συζήτηση που είχαμε προετοιμάζοντας το δικό τους σκετς να τα προβληματίσει για τη μόλυνση του περιβάλλοντος. Σαν θέμα η μόλυνση του περιβάλλοντος είναι αρκετά επίκαιρο και σοβαρό για να γίνεται συζήτηση με παιδιά αυτής της ηλικίας.

Χάρηκα ιδιαίτερα όταν πρότειναν και τα ίδια τρόπους για την προφύλαξη του περιβάλλοντος και την διατήρηση καθαριότητας των ακτών.

Αν και ήμουν αρκετά αγχωμένη για το πώς θα αντιμετωπίσω τα παιδιά, μου άρεσε πολύ η συνεργασία μου μαζί τους (με δεδομένο ότι παρουσιάσαμε δεύτεροι στη σειρά και ο χρόνος μας ήταν περιορισμένος). Έπρεπε να μιλάω σαν να απευθύνομαι σε ενήλικες, χωρίς όμως ο τόνος μου να είναι επικριτικός και απότομος. Επίσης από τις κριτικές που δεχθήκαμε από τα ίδια τα παιδιά, αλλά και από τη δασκάλα τους ήταν θετικές και καταλάβαμε ότι αυτό που παρουσιάσαμε- δημιουργήσαμε ήταν οργανωμένο και κατάλληλο για να προβληματιστούν όλα τα παιδιά. Αντιμετώπισα δυσκολία όταν 2 παιδιά δεν ήθελαν να ζωγραφίσουν κάτι, αλλά τους πρότεινα να ζωγραφίσουν κάτι κοινό. Αργότερα όμως

πρόσεξα ότι το ένα αγχώθηκε γιατί φοβόταν ότι δεν θα προλάβει, και ότι κανένας συμμαθητής του δεν του έδινε το χρώμα που ήθελε για τη ζωγραφιά του. Εκεί χρειάστηκε να επέμβω διακριτικά και να ζητήσω εγώ τα χρώματα που χρειαζόταν. Επίσης δεν μου άρεσε το γεγονός ότι στην αρχή, στην άσκηση γνωριμίας, πάλι δυο παιδιά, χαιρέτισαν ναζιστικά. Ωστόσο εκείνη τη στιγμή θεώρησα καλό να μην το αναφέρω και τα φέρω σε δύσκολη θέση.

Τέλος, ξέρω πολύ καλά ότι η πρώτη μου απόπειρα με την διδασκαλία της θεατρικής αγωγής και η επικοινωνία μου με τα παιδιά θα μείνει για πάντα χαραγμένη στο μυαλό μου και θα αποτελεί μια γλυκιά ανάμνηση. Θέλω να εργαστώ σαν δασκάλα θεατρικής αγωγής και αυτό το συνειδητοποίησα καλύτερα με αυτή την ευκαιρία που μου δόθηκε στο μάθημα αυτό.

ΣΧΕΔΙΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΔΙΟ-ΠΡΟΘΕΡΜΑΝΣΗ:

Α' ΑΣΚΗΣΗ: Βάλαμε τα παιδιά σε κύκλο και το καθένα με τη σειρά του παρουσιάζοταν λέγοντας τ' όνομά του με μία κίνηση. Έπειτα τα υπόλοιπα παιδιά μιμούνταν την κίνηση αυτή και τον χαιρετούσαν.

Β' ΑΣΚΗΣΗ: Κάναμε μια παραλλαγή της άσκησης «τα αλογάκια», δηλαδή χωρίσαμε τα παιδιά σε δύο σειρές και τους είπαμε να φανταστούν πως είναι δελφίνια. Θέσαμε τρεις συνθήκες: το κολύμπι, το άλμα, και την τροφή.

Γ' ΑΣΚΗΣΗ: Έπειτα τους βάλαμε να καθίσουν διατηρώντας τις δύο σειρές από την προηγούμενη άσκηση. Τους αναθέσαμε να αναπαραστήσουν με τη βοήθεια παντομίμας κάποιο ζώακι της θάλασσας που είχαν σκεφτεί και οι υπόλοιποι έπρεπε να μαντέψουν ποιο ζώακι είναι.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΔΙΟ-ΔΡΑΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ:

Στο κεντρικό θέμα του θεατρικού παιχνιδιού, δημιουργούμε μια ιστορία μαζί με τα παιδιά με κεντρικό θέμα τη μόλυνση των υδάτων και κατ' επέκτασιν την ανακύκλωση.

Πρώτα βάλαμε τα παιδιά να ξαπλώσουν στο πάτωμα και να χαλαρώσουν με τη βοήθεια μουσικής. Έπειτα, τους διηγήθήκαμε μια ιστορία για τη ζωή στο βυθό και προσπαθήσαμε να τα βάλλουμε σε ρόλο ψαριών (σωματικές κινήσεις, ήχους). Ταυτόχρονα, τοποθετούσαμε σκουπίδια από μέταλλο, πλαστικό και χαρτί ανάμεσα από τα παιδιά, σ' όλο το σκηνικό χώρο για να δημιουργήσουμε την εντύπωση στα παιδιά αφού ανοίξουν τα μάτια τους πως ο βυθός μόλυνθηκε.

Τα παιδιά άνοιξαν τα μάτια τους και αντίκρυσαν τα σκουπίδια. Τότε, τα ρωτήσαμε πως βρέθηκαν τα σκουπίδια στο βυθό και τι θα μπορούσαμε να κάνουμε γι' αυτό. Τα παιδιά άρχισαν να δίνουν λύσεις. Στη συνέχεια, χωριστήκαμε σε τρεις ομάδες (τα καβουράκια, τα χταποδάκια και τους καρχαρίες) και η καθεμία μάζευε ένα συγκεκριμένο υλικό, πετώντας το στον ανάλογο κάδο ανακύκλωσης.

Αφού, καθαρίσαμε το βυθό με τη βοήθεια των παιδιών και παραμένοντας στις ίδιες ομάδες, μοιράσαμε ψαράκια τα οποία έπρεπε να ζωγραφίσουν με φανταχτερά χρώματα και να τους δώσουν ένα ευφάνταστο και περίεργο όνομα. Έπειτα, το κάθε παιδάκι με τη σειρά παρουσίαζε το ψαράκι του στο μπλε σκηνικό (βυθός) με τη βοήθεια του διαδραστικού πίνακα αιτιολογώντας τ' όνομα και την κίνηση που είχε επιλέξει.

ΤΡΙΤΟ ΣΤΑΔΙΟ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ:

Στο τέλος, δημιουργήσαμε ένα μεγάλο κύκλο και ρωτήσαμε το κάθε παιδάκι τι αποκόμισε από τη σημερινή διδασκαλία. Μετά τις απαντήσεις των παιδιών, πιαστήκαμε από τα χέρια και παίρνοντας μια βαθιά ανάσα με μια κίνηση βουτήξαμε στο βυθό, συμβολίζοντας έτσι τα ψαράκια που ξαναβρίσκουν τη ζωή τους και κολυμπούν στον καθαρό βυθό.

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΕΜΨΥΧΩΤΩΝ

ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ:

Αν και πρώτη φορά ως εμπυχώτρια θεατρικού παιχνιδιού, ένιωσα ιδιαίτερη χαρά. Το δημιουργικό άγχος εξαλείφθηκε αμέσως και τη θέση του πήρε η έμπνευση και η δημιουργία με τα παιδιά. Πραγματικά ένιωσα και γω μια μεγάλη ομάδα που λειτουργεί μ' αυτοτέλεια. Αφέθηκα και ταξίδεψα μ' όλη την ομάδα μου στα καταγάλανα νερά του βυθού για να ανακαλυψουμε τι κρύβεται εκεί. Προσωπικά ήταν μια αξέχαστη εμπειρία καθώς και ένα μάθημα για τ' ότι πρέπει να σεβόμαστε το υδάτινο πλούτο που απλώνεται γύρω μας.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΑΣΤΟΡΑ:

Όσον αφορά τη διδασκαλία δεν είχα άγχος. Ο μόνος φόβος μου ήταν μήπως τα παιδιά ήταν ανήσυχα. Αντιθέτως όμως τα παιδιά ήταν πολύ συνεργάσιμα και ήσυχα (παρόλο που πρώτη φορά συμμετείχαν σε τέτοιου είδους διδασκαλία) και ακόμα και τα παιδιά που ένιωθαν αμήχανα δεν δίστασαν να μιλήσουν, να δώσουν λύσεις και να σηκωθούν και να παρουσιάσουν τα ψάρια τους στο τέλος. Αυτή η εμπειρία με έκανε να καταλάβω ότι τα παιδιά γνωρίζουν και καταλαβαίνουν πολλά περισσότερα από όσα νόμιζα.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΓΚΑΝΙΑΤΣΑ:

Πιστεύω πως η διδασκαλία μας πήγε πολύ καλά. Είχα μια άψογη συνεργασία με τα υπόλοιπα μέλη. Οι ιδέες μας συνδιάστηκαν εύκολα και είχαμε ένα καλό αποτέλεσμα. Η μόνη ανησυχία που είχα ήταν αν τα παιδιά θα ήταν φρόνιμα και συνεργάσιμα. Παρόλο που δεν είχαν ξανακάνει θεατρικό παιχνίδι συμμετείχαν σε όλες τις δραστηριότητες και ασκήσεις χωρίς κάποιο πρόβλημα. Χάρηκα που κατάλαβαν στο τέλος της διδασκαλίας το μήνυμα που θέλαμε να περάσουμε 'κατά της ρύπανσης των υδάτων'. Τέλος αυτό που με εντυπωσίασε ήταν πως δεν στάθηκε εμπόδιο η επικοινωνία των παιδιών με τις δύο Γαλλίδες συμφοιτήτριες και μπόρεσαν να συμμετέχουν και εκείνες σε όλα τα στάδια της διδασκαλίας.

NOEMIE BARON:

Στην αρχή της άσκησης ένιωσα πραγματικά περίεργα εξαιτίας της δυσκολίας επικοινωνίας στην γλώσσα. Μετά από λίγο άρχισα να αισθάνομαι καλά με τα παιδάκια. Εμείς επιλέξαμε να κάνουμε με παντομίμα τη διδασκαλία στους μαθητές. Μ' αυτόν τον τρόπο μπόρεσα να παίξω με τα παιδιά αντί να μιλάω ώστε να τα οδηγήσω στην κάθε άσκηση. Στην πραγματικότητα ένιωσα υπέροχα, όταν βάλαμε τα παιδιά να ξαπλώσουν και να χαλαρώσουν και μας έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον ως εμψυχώτριες. Τ' αγαπημένο μου μέρος ήταν η ζωγραφική, διότι έμαθαν τα παιδιά τι σημαίνει γι αυτά το χρώμα και δοκίμασαν να μιλήσουν μαζί μου γαλλικά. (αυτό δεν ήταν στο κυρίως μέρος του θεατρικού παιχνιδιού αλλά η επικοινωνία ήταν εκπληκτική.) Παρ' όλα αυτά, θεωρώ πως δημιουργήσαμε μια καλή ατμόσφαιρα χάρη στην κυριαρχία του μπλέ χρώματος και τα παιδιά αισθάνθηκαν αμέσως πως βρίσκονται στο βυθό. Πλεονέκτημα για εμάς ήταν οι Ελληνίδες συμφοιτήτριες μας που ήταν πολύ καλές και εμείς από κοινού συνεργαστήκαμε βάλαμε τις ιδέες μας για να βγεί μια καλή δουλειά.

FLORE LECLERCQ:

Το σίγουρο είναι ότι αυτή η εμπειρία ήταν πραγματικά ενδιαφέρον και μου άρεσε πολύ. Έχω ξανά συνεργαστεί με μικρά παιδιά και σκοπεύω στο μέλλον να συνεχίσω να συνεργάζομαι μαζί τους. Στην πραγματικότητα, βλέπω το θέατρο ως μορφή έκφρασης και αυτο-ανάπτυξη. Με αυτή τη διδασκαλία χρησιμοποίησα για πρώτη φορά το θέατρο ως μέσο ευαισθητοποίησης και εκπαίδευσης. Έτσι, το μήνυμα που δώσαμε ήταν σαφές και μου άρεσε που βρήκαμε με τα κορίτσια ένα καλό συνδιασμό μεταξύ ευαισθητοποίησης της ρύπανσης και του θεάτρου, χωρίς να παραλείψουμε τη διασκέδαση. Συντονίσαμε ωραία όλες τις ιδέες μας. Η επιλογή των ιδεών ήταν πολύ γρήγορη και συμφωνήσαμε μεταξύ μας από την αρχή. Επίσης, η διδασκαλία ήταν μια πρόκληση για μένα. Συνεργάστηκα με παιδιά που δεν μιλούν την ίδια γλώσσα με εμένα. Ήταν πραγματικά διασκεδαστικό, επειδή προσπαθούσαν να μιλήσουν αγγλικά για να μου εξηγήσουν, μετέφραζαν στα ελληνικά ή χρησιμοποιούσαν τη νοηματική γλώσσα. Αυτό το μάθημα επιβεβαιώνει την επιθυμία μου να εργαστώ, μέσω του θεάτρου, σε χώρες του εξωτερικού και πως η γλώσσα δεν αποτελεί εμπόδιο.

"Η απαγωγή της θαλάσσιας καμηλοπάρδαλης".

Ο στόχος της διδασκαλίας μας είναι να σώσουν τα παιδιά μέσω διαφόρων παιχνιδιών και δραματοποιήσεων το φανταστικό ον "θαλάσσια καμηλοπάρδαλη", ένα ον που αντιπροσωπεύει όλα τα προστατευόμενα θαλάσσια είδη.

Σας παραθέτουμε τα βήματα της διδασκαλίας μας χωρίς πολλές λεπτομέρειες. Στην αυτοαξιολόγησή μας ωστόσο, τα βήματα θα παρουσιαστούν λεπτομερειακά και με ορισμένο στόχο δίπλα στην κάθε διδασκαλία.

Βήμα 1: Παραλαμβάνουμε τα παιδιά από το ισόγειο και εκεί τους αναθέτουμε το ρόλο που ενσαρκώσουν σε όλη τη διάρκεια του παιχνιδιού. Το ρόλο του ντετέκτιβ. Τους ζητούμε να κάνουν ησυχία γιατί ο ρόλος επιβάλλει ότι είναι ινκόγκνιτο. Τους μοιράζουμε "μεγεθυντικούς φακούς" για να μπουν σε κλίμα ρόλου.

Βήμα 2: Τα παιδιά και εμείς καθόμαστε σε ένα κύκλο για να γνωριστούμε. Ζητάμε από το κάθε παιδί να μας πει το όνομά του και ένα φανταστικό όνομα ντετέκτιβ.

Βήμα 3: Βλέπουμε ένα βίντεο στο οποίο ο αρχηγός της αστυνομίας αναθέτει στα παιδιά την αποστολή τους (να σώσουν την θαλάσσια καμηλοπάρδαλη από τη μόλυνση) ενώ παράλληλα τους ενημερώνει σχετικά με την μόλυνση του περιβάλλοντος.

Βήμα 4: Στα πλαίσια της προθέρμανσης και γνωριμίας με το χώρο ζητάμε στα παιδιά να περιηγηθούν στο χώρο και, με πρόσχημα την εκπαίδευσή τους σαν ντετέκτιβ, να φανταστούν και να μιμηθούν το πώς προχωρούν με βάση διάφορες συνθήκες. (πχ. καυτή άμμος, γυαλιά, κινούμενη άμμος, λάσπη κλπ.)

Βήμα 5: Βάζουμε στο πάτωμα ένα μεγάλο κομμάτι χαρτί μαζί με κάποιους μαρκαδόρους. Ζητάμε από τα παιδιά χωρίς να βιάζονται να σκεφτούν απαντήσεις στο ερώτημα "Τι μπορούμε να κάνουμε ΕΜΕΙΣ για να βοηθήσουμε στη διάσωση του περιβάλλοντος;" (και κατ' επέκταση στη διάσωση της θαλάσσιας καμηλοπάρδαλης) Τα παιδιά και εμείς γράφουμε ιδέες ή διαβάζουμε τις υπόλοιπες ιδέες που είναι γραμμένες στο χαρτί.

Βήμα 6: Ένα μεγάλο μαύρο πανί αντιπροσωπεύει μια πετρελαιοκηλίδα. Τα παιδιά καλούνται να εξερευνήσουν το βυθό και θα περιγράψουμε τη γλιστερή φύση του πετρελαίου.

Ως συμπλήρωμα αυτής της δραστηριότητας θα παίξουμε το παιχνίδι *"ιππότες και δεσποσύνες."*

Για να *ξεπλύνουμε* την πετρελαιοκηλίδα τα παιδιά κάνουν φούσκες από σαπούνι μετά μουσικής όσο εμείς μαζεύουμε το πανί.

Βήμα 7: Ορμώμενοι απ' το **βήμα 5** επιλέγουμε τις ακόλουθες 2 ιδέες και τις βάζουμε σε πράξη

7α: Γράφουμε ταμπέλες που αποτρέπουν τον κόσμο απ' το να ρίχνει σκουπίδια στην παραλία

7β: Χωρίζουμε τα παιδιά σε ομάδες των 3ων-4ων ατόμων και με την καθοδήγησή μας καλούνται να δραματοποιήσουν μια μίνι ενημερωτική εκπομπή όπου καλούν τον κόσμο να ψάξει για την θαλάσσια καμηλοπάρδαλη και να ενημερωθεί για την μόλυνση της θάλασσας. Δείχνουν τη δραματοποίηση στους συμμαθητές τους.

Βήμα 8: Τα παιδιά λύνουν το μυστήριο. Χορεύουν στο χώρο με κεφάτη μουσική και όταν η μουσική σταματά μια εμψυχώτρια φωνάζει "Το παιδί που έχει τη λέξη θαλάσσια να ανέβει στη σκηνή" Οι λέξεις αποκαλύπτουν το που κρύβεται η καμηλοπάρδαλη. Τα παιδιά καλούνται να πουν το καθένα τη λέξη του στη σειρά και μετά φωνάζουν όλα μαζί την πρόταση. Η καμηλοπάρδαλη εμφανίζεται και όλοι μαζί χορεύουμε και χειροκροτάμε.

Το χαρτί του βήματος 5 το κολλάμε στην αριστερή πλευρά του τοίχου της Λήδας με τον προτζέκτορα ενώ στο δεξί βρίσκεται μια λίστα με τα βήματα που πρέπει να ακολουθήσουν τα παιδιά για να σώσουν την καμηλοπάρδαλη.

Τα παιδιά βάζουν ένα τικ δίπλα σε κάθε ολοκληρωμένη δραστηριότητα.

Ομάδα: Κόκλας Κωνταντίνος
Έλλη Αποστολάκη
Αλεξάνδρα Διαβάτη
Θεανώ Κατσίκη

Σύνοψη Δραστηριοτήτων

Για θεατρικό παιχνίδι με παιδιά η ομάδα μας είχε τις 2 τάξεις Β' Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου Ασσίνης. Μετά απο δύο συναντήσεις με συζητήσεις για το τι παιχνίδια θα κάνουμε με τα παιδιά αποφασίσαμε να κάνουμε παιχνίδια που αφορούσαν την μουσική αλλά μετά απο συζήτηση με τον καθηγητή συμφωνήσαμε να αλλάξουμε τα παιχνίδια και να τα κάνουμε να αφορούν το θέατρο. Το παιχνίδι με τα παιδιά είχε τις εξής ασκήσεις

1) Στην αρχή για προθέρμανση τα παιδιά καθόντουσαν σε καρέκλες σε ένα κύκλο. Ένα άτομο δεν είχε καρέκλα και ήταν στο κέντρο. Αυτό το άτομο ξεκινούσε μια φράση λέγοντας "να σηκωθούν όσοι..." και επέλεγε εκείνο τι θα πει. Όσοι πληρούσαν τα χαρακτηριστικά που έδινε αυτό το άτομο έπρεπε να σηκωθούν απο την καρέκλα τους και να βρουν μια άλλη καρέκλα για να κάτσουν. Το άτομο που έμενε χωρίς καρέκλα έλεγε με τη σειρά του μια φράση ώστε να σηκωθούν κάποια άτομα και να προλάβει να κάτσει.

2) Στη συνέχεια τα παιδιά σηκώνονταν και περπατούσαν στον χώρο και η Θεανώ όποτε ήθελε έλεγε ένα επάγγελμα ένα ζώο η ένα χαρακτηριστικό και τα παιδιά έπρεπε να σταματήσουν εκεί που είναι και να κάνουν μια παγωμένη εικόνα με αυτή τη λέξη. Όποιος τον ακουμπούσε η Θεανώ στον ώμο έπρεπε να πει μια φράση ή τη σκέψη αυτού που αντιπροσώπευε.

3) Τα παιδιά καθόντουσαν ξανά σε καρέκλες σε κύκλο και έγραφε το καθένα απο αυτά 4 χαρτάκια. Στο ένα έγραφε μια φωνή (ψιλή, χοντρή κ.α.) στο δεύτερο έγραφε ένα περπάτημα (αργό, γρήγορο κ.α.) στο τρίτο ένα επάγγελμα και στο τέταρτο μια χαρακτηριστική φράση. Στη συνέχεια η Αλεξάνδρα έδινε έναν αριθμό σε κάθε παιδί. Φώναζε 2 αριθμούς η και παραπάνω κατ' επιλογή και αυτά τα παιδιά σηκώνονταν αι έπαιρναν στην τύχη ένα χαρτάκι απο κάθε κατηγορία. Με αυτά τα χαρτάκια έφτιαχναν τον

ρόλου τους. Μετά έβαζαν ρούχα ανάλογα με τον ρόλο τους και παρουσίαζαν ένα μικρό θεατρικό δρώμενο του οποίου το σενάριο σκεφτόντουσαν τα υπόλοιπα παιδιά.

4) Τέλος τα παιδιά καθόντουσαν πάλι σε ένα κύκλο αλλά αυτή τη φορά όρθια. Με τη σειρά το κάθε παιδί έκανε έναν ήχο με το σώμα του όπως ένα παλαμάκι η ένα δυνατό πάτημα ποδιού. Το επόμενο άτομο έπρεπε να θυμηθεί και να κρατήσει όλους τους ήχους, να τους κάνει με τη σειρά και να προσθέσει και έναν δικό του.

5) Τέλος τα παιδιά πήραν το καθένα απο ένα χαρτάκι και μας έγραψαν κάποιες αξιολογήσεις ώστε να ξέρουμε πως πέρασαν

Αυτοαξιολογήσεις

Θεανώ Κατσίκη

Το μάθημα της παιδαγωγικής είναι ένα από τα μαθήματα που περίμενα να κάνω γιατί ήθελα να δω με ποιους τρόπους ένας εμπυχωτής θα μπορέσει να κρατήσει το ενδιαφέρον και την προσοχή των παιδιών. Η αρχή ήταν δύσκολη για εμένα γιατί έχω θέμα με την έκθεση. Παρόλαυτα μέσα από το μάθημα κατάφερα να γίνω πιο αυθόρμητη και να εκφράζομαι πιο εύκολα. Την περίοδο της προετοιμασίας για την διδασκαλία είχα τρομερό άγχος γιατί τα παιδιά ήταν μεγάλα και θεωρούσα πως θα μας έκριναν σε ό,τι και αν τους βάζαμε να κάνουμε. Είχαμε προετοιμαστεί για τα χειρότερα όμως τα παιδιά (κυρίως το πρώτο τμήμα) μας εξέπληξε ευχάριστα. Ένιωσα πως μας άκουγαν και ότι εκείνη την στιγμή τους μεταδίδαμε κάτι από τις γνώσεις μας και πράγματα τα οποία θα τα κρατούσαν και στην ζωή τους. Το πιο ενδιαφέρον όμως είναι πως πήρα και εγώ πράγματα από τα παιδιά πράγμα το οποίο δεν περίμενα. Γενικότερα η εμπειρία μου με έκανε να αγαπήσω περισσότερο τα παιδιά και να θέλω να ξανακάνω μάθημα.

Έλλη Αποστολάκη

Το θεατρικό παιχνίδι με τα παιδιά του μουσικού σχολείου αργολίδας στα πλαίσια του μαθηματος παιδαγωγικών ήταν μια πολύ ξεχωριστή και ενδιαφερόσα εμπειρία για μένα, διότι συνειδητοποίησα ότι ενώ είμαι ένας κλειστός χαρακτήρας στο τέλος η επικοινωνία και η διδασκαλία μου προς τα παιδιά του γυμνασίου ήταν επιτυχής. Συγκεκριμένα, στην αρχή είχα ιδιαίτερο άγχος γιατί φοβόμουν πως να επιβληθώ στα παιδιά, πως να καταφέρω να τους τραβήξω την προσοχή και πως να τους κινησω την περιέργια σύμφωνα με αυτά που θα παρουσιάζαμε με την ομάδα μου. Τελικά, όλα κυλήσαν ομαλά και πολύ ευχαρίστα καθώς και τα ίδια τα παιδιά, μας άκουγαν με προσοχή και έδειχναν χαρούμενα, ικανοποιημένα και γελούσαν. Ήταν μια εμπειρία που θα ήθελα να επαναλάβω καθώς μέσα από αυτή ευχαριστήθηκα και πέρασα καλά ενώ παράλληλα απέκτησα μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και σιγουριά για τον εαυτό μου. Θα ήθελα πολύ να το επαναλάβω και ασχοληθώ με κάτι αντίστοιχο καθώς μ'αρεσουν πολύ τα παιδιά.

Αλεξάνδρα Διαβάτη

Όταν έμαθα πως η εργασία που μας είχε ανατεθεί ήταν να κάνουμε μάθημα σε παιδιά δευτέρας γυμνασίου, αγχώθηκα αρκετά γιατί φανταζόμουν πως θα ήταν δύσκολο να επιβάλλουμε την τάξη. Επίσης φοβήθηκα πως θα ήταν αρκετά δύσκολο να τους κεντρίσουμε το ενδιαφέρον. Η εξέλιξη της διδασκαλίας με εξέπληξε ευχάριστα. Τα παιδιά ήταν πολύ συνεργάσιμα και φάνηκε πως διασκέδαζαν και αυτά όσο και η υπόλοιπη ομάδα. Μας άκουγαν υπομονετικά και περίμεναν να ξεκινήσει το παιχνίδι. Στην πρώτη άσκηση που τους δείξαμε, ενθουσιάστηκαν και το εγκλιματίστηκαν αμέσως. Ακόμη και μερικά παιδιά που στην αρχή δεν ήθελαν να συμμετέχουν, στην συνέχεια μπήκαν και αυτά στο παιχνίδι. Στην δεύτερη άσκηση τα παιδιά αγχώθηκαν περισσότερο γιατί έπρεπε να ανέβουν στην σκηνή και να αυτοσχεδιάσουν, το οποίο ήταν κάτι που ίσως να μην είχαν ξανακάνει και γι' αυτό ήταν πιο διστακτικά. Όμως όσο περνούσε η ώρα, εξοικειωνόταν όλο και περισσότερο με αυτό και διασκέδαζαν τόσο με την δική τους ερμηνεία όσο και των υπόλοιπων. Το δεύτερο τμήμα ήταν πιο ανήσυχο αλλά θεωρώ πως το επιφέραμε στην τάξη όποτε ήταν απαραίτητο. Στο τέλος ζητήσαμε από κάθε παιδί να μας γράψει ανώνυμα πως πέρασε και αν του άρεσε το θεατρικό παιχνίδι. Παρόλο που ήταν ανώνυμα, σε όλα τα γράμματα τα παιδιά μας έγραφαν πόσο τους άρεσε και πως

ίσως να θελήσουν στο μέλλον να ασχοληθούν με το θέατρο και να περάσουν στην σχολή μας. Ήταν μια αξέχαστη εμπειρία και ίσως να ασχοληθώ με τα παιδαγωγικά, κάτι που είχα αποκλείσει ως μελλοντική εργασία.

Κώστας Κόκλας

Ομολογώ πως η σχέση μου με τα παιδιά γενικά δεν είναι πολύ καλή διότι έχω κάποια θέματα με την υπομονή μου και δεν μπορώ να τα διαχειριστώ. Έτσι όταν άκουσα πως θα κάνουμε θεατρικό παιχνίδι σε παιδιά δευτέρας γυμνασίου τρόμαξα γιατί τα θεωρώ πιο άτακτα απο τα παιδιά στις μικρότερες ηλικίες. Παρ' όλα αυτά όλος μου ο τρόμος εξαφανίστηκε με το που ξεκινήσαμε την πρώτη άσκηση με τα παιδιά και κατάλαβα πως η συνεργασία μας θα είναι υπέροχη. Με την ομάδα έτσι και αλλιώς είχαμε προετοιμαστεί για το οτιδήποτε γιατί δεν ξέραμε τι θα γινόταν. Αλλά όλα κύλησαν ομαλά. Μου άρεσε η επικοινωνία που είχαμε με τα παιδιά. Δεν με ενδιαφέρει η παιδαγωγική αλλά θεωρώ πως όσες φορές έχω την ευκαιρία να την εξασκήσω πρέπει να κάνω ακριβώς το αντίθετο απο ότι έκαναν οι δάσκαλοι και οι καθηγητές μου τόσα χρόνια γιατί όσο μεγαλώνω τόσο περισσότερο συνειδητοποιώ πως εκείνοι και ο τρόπος τους με έκαναν να μισήσω το σχολείο. Έτσι προσπάθησα να είμαι όσο πιο καλός μπορώ και πιο άμεσος χωρίς όμως να αφήσω να παιδιά να ξεχάσουν τον σεβασμό η το κύρος το οποίο έπρεπε να έχω ώστε να μπορώ ανα πάσα στιγμή να τα "βάλω σε τάξη". Θεωρώ ότι βοήθησαν αρκετά οι δραστηριότητες που είχαμε φτιάξει με τα κορίτσια γιατί άρεσαν πολύ στα παιδιά. Όσον αφορά το δεύτερο τμήμα το ποίο ήταν λίγο πιο άτακτο για εμένα δεν αποτελούσε τίποτα άλλο απο μια πρόκληση. Προσπάθησα να πλησιάσω τα παιδιά και να τα καθησυχάζω ώστε να συνεχιτούν ομαλά οι δραστηριότητες κάτι πο πιστεύω πως κατάφερα. Μετά απο λίγο έτσι και αλλιώς και τα ίδια τα παιδιά με συμπάθησαν περισσότερο και με άκουγαν περισσότερο. Δεν έχω να πω κάτι αρνητικό για εμένα η να βρω κάποιο λάθος όχι γιατί ερωώ πως ήμουν άριστος αλλά γιατί πέτυχα τους στόχους που είχα θέσει ο ίδιος, δηλαδή να περάσουν καλά τα παιδιά να περάσω καλά και εγώ και να επικοινωνήσουμε χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια και εντάσεις. Χάρηκα πολ' απο τις αντιδράσεις των παιδιών διότι με "έλουσαν" με κοπλιμένα (κύριε Κώστα είστε ο καλύτερος, εγώ θέλω να είμαι στην ομάδα του κυρίου Κώστα κ.α.) και μου έδειξαν ότι με συμπάθησαν όσο τα συμπάθησα και εγώ.

Αξιολογήσεις Παιδιών

καταπληκτικοφανταστικά

θα ήθελα να ξαναερχόμουν και πέρασα τέλεια

τρελάθηκα

πέρασα πολύ όμορφα. Μπράβο σε εσάς αι σε εμάς τα παιδιά. Υ.Γ.
Ήταν για λίγο, κρίμα

μια χαρα

πέρασα καταπληκτικά. Χριστίνα

πέρασα ΤΕΛΕΙΑ. Σοφία love

για να πω την αλήθεια δεν το περίμενα τόσο ωραία. Υπήρχε μια
ωραία αύρα συνεργασίας και το κλίμα ήταν πολύ ωραίο και φάνηκε
ότι είστε πολύ αγαπημένοι όλοι μεταξύ σας και ότι σας αρέσει και
αγαπάτε αυτό που κάνετε

ήταν τέλεια μου άρεσε πολύ

περάσαμε τζαμάτα

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ !!!

πεθάναμε στα γέλια

πέρασα τέλεια ήταν φανταστικά και α ήελα να ξανάρθω... έιστε τέλιοι

πέρασα τέλεια! Όλη η εμπειρία θα μου μείνει αξέχαστη. Γνώρισα και έκανα πολλούς καινούριους φίλους. Ευχαριστώ που μου δώσατε αυτή την ευκαιρία!

Η Έλλη έχει το καλύτερο μαλλί ever!

Πέρασα τέλεια ήταν πολύ διασκεδαστικά το λάτρεψα. Φιλάκια

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ !!!

πέρασα πολύ ωραία. Σκέφτομαι ως δεύτερο επάγγελμα να ασχοληώ με το θέατρο όπως και η κυρία Καλποδήμου. Μου άρεσε ειδικότερα ο κύριος Κώστας. Υ.Γ. Ο Steven Spielberg μπροστά στα σενάρια μου δεν είναι τίποτα. Ο κος Κώστας ξέρει ποιιά είμαι.

Περάσαμε γαμάτα

μου άρεσε αρκετά και πιστεύω πως κάνατε άψογη δουλειά. Το μόνο που δεν μου άρεσε είναι που γ'ραφουμε πως περάσαμε: είναι πολύ συνηθισμένο. Υ.Γ. Ξέρεις ποιός

Τέλεια

T-E-Λ-E-I-A

ταιλοια να το κσανακανουμε (επίτηδες τα ορογραφικά)

πέρασα ΓΑΜΑΤΑ (τέλεια)

πέρασα ωραία θέλω και άλλο

πέρασα φανταστικά!! ήταν υπέροχα

πρώτη φορά ένιωσα έτσι με το θέατρο και μου άρεσε πάρα πολύ

θέλω όντως να πάω στην τουαλέτα απ'το πολύ γέλιο. Πέρασα τέλεια και σίγουρα θέλω να γίνω ηθοποιός.

Αν με ξανά δείτε μην τρομάξετε

απλά τέλεια και αποφάσισα τελικά σε ποιά σπουδή α πάω!!!
ΘΕΑΤΡΟ

πέρασα πολύ όμορφα. Ήταν μια φανταστική μέρα. Πέρασα πολύ ωραία. Θέλω να ξαναέρθουμε ήταν τέλεια, θέλω να σπουδάσω θεατρολόγος

ωραία να ξανάρουμε. Φρούτα εποχής μπάμπης μπάμιες

πέρασα <<απίθανα>> θα ήθελα πολύ να ξαναέρθω. [φανταστικά συναρπαστικά]

πέρασα τέλεια τα παιδιά ήταν πολύ φιλικά και κάναμε ωραίες δραστηριότητες... και φυσικά ΜΠΑΜΙΕΣ

πέρασα υπερφανταστικά

πέρασα πάρα πολύ ωραία και θα ήθελα να ξαναέρθω με την πρώτη ευκαιρία να παίξω καινούρια παιχνίδια και μπορεί να πάω στις θεατρικές σπουδές.

Υπέροχη εμπειρία. Θα ήθελα να ξανάρθω!

Σχέδιο Διδασκαλίας Θεατρικού Παιχνιδιού σε Ε' και Στ' τάξεις δημοτικού

Θεματική: Οι πέντε ήπειροι-Διαφορετικότητα

**Φοιτητές: Δήμα Χαρά, Μεντζέλου Αλίκη, Νικολάου Θέμης,
Σαμαρά Μπιάνκα, Φονταίν Έλλη.**

ΣΤΟΧΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ: Στόχος της διδασκαλίας μας είναι να απαγκιστρώσουμε τα παιδιά από αναστολές, να τους ενθαρρύνουμε να κινηθούν, να ξεδιπλώσουμε τις ικανότητες τους για σωματική έκφραση και δράση αλλά και τις λεκτικές αυτοσχεδιαστικές τους ικανότητες, να επικοινωνήσουμε και να συνεργαστούμε, να διεγείρουμε την φαντασία τους, να μάθουν να παρατηρούν, να αποκτήσουν ρυθμό και να αυτοσχεδιάζουν πάνω σε δοσμένες συνθήκες. Πάνω από όλα επιθυμούμε την θετική διάθεση, την εμπιστοσύνη, την συνεργασία, την επικοινωνία και να περάσουμε ευχάριστα.

- Οι εμπυχωτές θα φέρουν χαρτάκι που θα αναγράφει το όνομα και την ήπειρο που εκπροσωπούν.
- Υλικά:

Χαρτάκια με λέξεις για παντομίμα

Χαρτάκια με τις ηπείρους για την κλήρωση

Δύο κουτιά

Ακουστικό τηλεφώνου

Ξεσκονιστήρι

Σκοινί

Μανταλάκια

Μαντήλια

Χαρτιά Α3

Μαρκαδόροι

Σκηνικά (Κύκλοι από χαρτόνι στα χρώματα των ηπείρων)

Τα καπελάκια και αξεσουάρ για την μεταμόρφωση.

- «Το κουτί» (Αλίκη)
Καθόμαστε σε κύκλο. Ο εμπυχωτής κρατάει ένα κουτί. Λέει το όνομα του και τι έχει μέσα αυτό το κουτί, πχ. «Με λένε Χ και σε αυτό το κουτί υπάρχει ένας κόκκινος ελέφαντας». Στη συνέχεια το δίνει στο άτομο που κάθεται δίπλα του. Η άσκηση συνεχίζεται μέχρι το κουτί να ξαναβρεθεί στα χέρια του εμπυχωτή. Σε δεύτερο στάδιο, η άσκηση αυτή μπορεί να εξελιχθεί, με ερωτήσεις του εμπυχωτή σε αυτόν που κρατάει το κουτί, για περαιτέρω πληροφορίες για αυτό που βρίσκεται μέσα στο κουτί, πχ. «και πώς μπήκε ο ελέφαντας μέσα στο κουτί;».
Η άσκηση απαιτεί ένα κουτί.
- «Να σηκωθούν όσοι... και να...» (Ελλη)
Συνεχίζουμε να καθόμαστε στον κύκλο. Ο εμπυχωτής σηκώνεται και παρατηρεί την ομάδα. Βρίσκει κοινά χαρακτηριστικά και με τη φράση « να σηκωθούν όσοι πχ. φοράνε μπλε παπούτσια και να κάνουν μια χορευτική φιγούρα» του προτρέπει σιγά-σιγά να κινηθούν.
Με την άσκηση αυτή προετοιμάζεται η ομάδα για τις ασκήσεις προθέρμανσης.

Ασκήσεις προθέρμανσης

- «Το τηλέφωνο» (Μπιάνκα)
Στεκόμαστε σε κύκλο. Ο εμπυχωτής κρατάει ένα ακουστικό τηλεφώνου. Με τον ήχο «ντριιιιν» ξεκινάει να μιλάει σε ένα φανταστικό πρόσωπο και του αφηγείται κάτι. Μόλις δώσει το ακουστικό στον επόμενο, εκείνος καλείται να συνεχίσει την ιστορία όπως θέλει. Το παιχνίδι τελειώνει μόλις το ακουστικό κάνει όλο τον κύκλο.
Η άσκηση απαιτεί ένα ακουστικό τηλεφώνου.
- «Το ξεσκονιστήρι» (Χαρά)
Η ομάδα χωρίζεται σε ζευγάρια. Ένας μένει μόνος του και κρατάει ένα ξεσκονιστήρι. Όλοι χορεύουν με τα ζευγάρια τους και το άτομο που είναι μόνο του χορεύει με το ξεσκονιστήρι. Μόλις η μουσική κλείσει, τα ζευγάρια αλλάζουν και το ξεσκονιστήρι πρέπει να δοθεί σε κάποιον άλλο.
Η άσκηση απαιτεί ένα ξεσκονιστήρι ή κάποιο άλλο αντικείμενο και μουσική.
- «Τι βλέπω;» (Θέμης)
Τα παιδιά τραβάνε χαρτάκια από ένα κουτί και καλούνται να κάνουν παντομίμα αυτό που γράφει το χαρτάκι.
Η άσκηση απαιτεί ένα κουτί, χαρτάκια που να γράφουν πάνω το τι θα αναπαρασταθεί και μουσική.
- «Το τραγούδι μας» (Ελλη, συμμετέχουν η Αλίκη και η Χαρά)
Χωριζόμαστε σε ομάδες. Σε κάθε ομάδα βγαίνει ένας αρχηγός. Οι υπόλοιποι επιλέγουν ένα τραγούδι και το λένε στον αρχηγό της ομάδας τους. Όλοι μαζί τραγουδάνε ταυτόχρονα ο καθένας το τραγούδι που

διάλεξε και ο αρχηγός προσέχει μην μπερδευτούν. Όποιος μπερδευτεί βγαίνει από τον κύκλο και χάνει.

- **«Τα μανταλάκια» (Μπιάνκα)**
Χωριζόμαστε σε πέντε ομάδες. Δύο από τους εμπυχωτές κρατούν ευθεία ένα σκοινί. Ένας από κάθε ομάδα δένει τα μάτια του και με τη καθοδήγηση της υπόλοιπης ομάδας προσπαθεί να στερεώσει στο σκοινί όσα περισσότερα μανταλάκια μπορεί.
Η άσκηση απαιτεί ένα σκοινί, μανταλάκια και μαντήλια για να δέσουν τα μάτια.
- **«Το τικ ή ο διαφορετικός» (Θέμης)**
Κινούμαστε στον χώρο ελεύθερα. Ο εμπυχωτής ακουμπάει τυχαία κάποιον. Στη συνέχεια λέει « ένας από εμάς έχει ένα τικ, όποιον ακουμπήσει θα πρέπει να κάνει την ίδια ακριβώς κίνηση» . Η άσκηση αυτή μπορεί να περιοριστεί στο περπάτημα ώστε να αποφευχθούν ατυχήματα ή φασαρία και για να είναι πιο δίκαιη. Επίσης μπορεί να συνεχιστεί με δύο ή περισσότερα άτομα που έχουν κάποιο «τικ»
Η άσκηση απαιτεί μουσική.
- **«Ιστορία» (Μπιάνκα)**
Ξαπλώνουμε κάτω, κλείνουμε τα μάτια μας και χαλαρώνουμε. Χαμηλά σε ένταση, παίζει μια χαλαρωτική μουσική. Ο εμπυχωτής λέει μια ιστορία. Καθώς την λέει ακουμπάει τυχαία την ομάδα. Αυτός που τον έχει ακουμπήσει ο εμπυχωτής καλείται να αναπαράγει έναν ήχο από την ιστορία. Μόλις η ιστορία τελειώσει, ο εμπυχωτής ζητά από όλους να αναπαράγουν τους ήχους τους ταυτόχρονα.
- **«Ζέστη Κρύο» (Αλίκη , συμμετέχει η Έλλη)**
Χωριζόμαστε σε 2 ομάδες. Ένας από κάθε ομάδα βγαίνει έξω από την αίθουσα. Κάθε ομάδα κρύβει ένα αντικείμενο. Οι δύο που ήταν έξω μπαίνουν μέσα και προσπαθούν να βρουν το αντικείμενο με βάση τις λέξεις «ζέστη, κρύο, χλιαρό» κτλ. με τις οποίες τους καθοδηγεί η ομάδα τους.
Η άσκηση απαιτεί δύο ή και περισσότερα αντικείμενα.

Δημιουργία ομάδων

ΟΜΑΔΕΣ:

Αλίκη-Μπλε-Ευρώπη

Μπιάνκα-Κίτρινο-Ασία

Χαρά-Μαύρο-Αφρική

Έλλη-Πράσινο-Ωκεανία

Θέμης-Κόκκινο-Αμερική

- **Κλήρωση με χαρτάκια** που γράφουν πάνω τις ηπείρους . (Χαρά)
- **Πληροφορίες** από τον αρμόδιο εμπνευστή για την κάθε ήπειρο.
- **Παιχνίδι «Όταν θα πάω πχ. στην Ευρώπη θα πάρω μαζί μου....»**
Ο αρμόδιος εμπνευστής κάθε ομάδας ξεκινάει με την παραπάνω φράση και λέει ένα αντικείμενο. Ο επόμενος θα πρέπει να πει τα αντικείμενα των προηγούμενων και το δικό του. Το παιχνίδι συνεχίζεται μέχρι κάποιος να χάσει. Μπορεί επίσης το αντικείμενο να συνοδεύεται από παντομίμα.
- **Μεταμόρφωση.** Ο εμπνευστής μοιράζει στην ομάδα τα αντικείμενα για να μεταμφιεστούν. Κατόπιν με συνοδεία μουσικής η ομάδα καλούνται να κινηθούν σύμφωνα με τις συνθήκες που δόθηκαν σε κάθε ομάδα. Για παράδειγμα στην ομάδα της Ασίας δόθηκε η συνθήκη ότι είμαστε κινέζοι. Θα κινηθούμε όπως αυτοί, θα μιλάμε κινέζικα κτλ.

Αυτοσχεδιασμός-σκετσάκι

Αφήγηση με δραματοποίηση.

Αφού κατανοήσαμε με το προηγούμενο παιχνίδι τους ρόλους μας, ένας εμπνευστής αφηγείται μια ιστορία και η υπόλοιπη ομάδα, αναπαριστά τα γεγονότα που ακούει.

Θεματική: Καταστράφηκε ο χάρτης της Ευρώπης και όλοι οι ήπειροι μαζί πρέπει να συνεργαστούν για να τον ξαναενώσουν.

Ξεκινώντας από την Αμερική, μέσα από μια αφήγηση διαδοχικά από τον ένα αρχηγό της ηπείρου στον άλλο, τα παιδιά θα ταξιδέψουν στις ηπείρους και θα ανακαλύψουν τα χαμένα κομμάτια. Το ταξίδι τους θα τελειώσει στην Ανταρκτική, όπου όλοι μαζί θα ενώσουν τον χάρτη και θα γιορτάσουν.

Αξιολόγηση

- **Αποθεραπεία (Ελλη)**
Ξαπλώνουμε κάτω, κλείνουμε τα μάτια μας και ο εμπνευστής μας ζητά να νιώσουμε πως κρυώνουμε, ζεσταινόμαστε, ρυάκια κτλ. από τα πόδια ως το κεφάλι σταδιακά. Αν θέλουμε βάζουμε και μουσική.
- **Βαθμολογία.** Αφήνουμε πάνω στη σκηνή χαρτιά με βαθμολογίες. Ένα-ένα παιδάκι σηκώνεται στη σκηνή και σηκώνει ένα από τα χαρτιά που γράφει τον βαθμό που επιλέγει να βάλει . (Χαρά)
- **Ζωγραφική.** Ζωγραφίζουμε ή γράφουμε για την μέρα της δραστηριότητας.
- **Τραγούδι.** Κάνουμε κύκλο, πιανόμαστε χέρι-χέρι και όλοι μαζί τραγουδάμε το «αν όλα τα παιδιά της γης». Οι στίχοι θα προβάλλονται για να μπορούν όλοι να τραγουδήσουν . (Θέμης)

Πρόγραμμα Δραστηριοτήτων

Στη Σχολή μετά τη παράσταση.

Αρχικό Πλάνο :

- Μοιράζουμε στα παιδιά κολιέ με χρώματα που ήταν σαν τσεπούλες για να τους βάλουμε στο τέλος ένα ζαχαρωτό.
- Κάνουμε όλοι ένα κύκλο και συστηνόμαστε σε όλους με το όνομα μας και με μία αστεία κίνηση ή χειρονομία.
- Περπατάμε όλοι στο χώρο παριστάνοντας τους πρίγκιπες, τις πριγκίπισσες και τα ξωτικά όπως οι ήρωες της παράστασης.
- Όλοι βρισκόμαστε σε ένα μεγάλο κύκλο και ένας από τους εμπυχωτές διηγείται μία ιστορία βασισμένους στους ήχους του έργου ώστε να ρωτάμε μετά τα παιδιά πως κάνει π.χ. το πουλί -τσίου τσίου.
- Δημιουργούμε ομάδες ανάλογα με τα χρώματα των κολιέ των παιδιών και κάθε εμπυχωτής πηγαίνει σε μία ομάδα χρώματος. Ο εμπυχωτής λέει στα παιδιά να μιμηθούμε όλοι πως κάνουν τα δέντρα , τα πουλιά , τα ζώα του δάσους. Οι ομάδες είναι σε ένα κύκλο και ένας ή δύο μπαίνουν στο κέντρο και οι υπόλοιποι τους μιμούμαστε.

Τελικό Πλάνο :

- Κάναμε ένα μεγάλο κύκλο και όλοι συστηθήκαμε με μία αστεία κίνηση ή χειρόνομία.
- Οι εμπυχωτές λένε στα παιδιά να σκεφτούν το δάσος που παρακολούθησαν στη παράσταση και να κάνουν τα ξωτικά, τους πρίγκιπες και τις πριγκίπισσες.
- Οι εμπυχωτές λένε στα παιδιά να σκεφτούν το φανταστικό δάσος και να σκεφτούν τι ζώα κατοικούν εκεί και να εκφράσουν τους ήχους που φαντάζονται στο μυαλό τους. Ακόμα τους ζητάμε να σκεφτούν τα ρυάκια, τα ποτάμια και το θρόισμα των φύλλων του δάσους και να κάνουν των ήχο τους.

Στο Σχολείο.

Αρχικό Πλάνο

- Κάνουμε ένα μεγάλο κύκλο. Ζητάμε από τα παιδιά να μας πουν το ονομά τους και το αγαπημένο τους φαγητό. Ολοι χαιρετάμε αυτόν που μόλις συστήθηκε.
- Δίνουμε στα παιδιά ένα μικρό 'φανταστικό' μπαούλο (μέσα είχε καραμέλες) και ζητούσαμε από τα παιδιά να μας πούν τι φαντάζονται ότι έχει μέσα.
- Μοιράζουμε σε όλους κολιέ σε σχήμα τριγώνου με χρώματα που το καθένα αντιστοιχεί σε ένα φρούτο (κόκκινο-φράουλα, πράσινο-μήλο, μωβ-σταφύλι, κίτρινο-μπανάνα, πορτοκαλί-πορτοκάλι.)
- Τα παιδιά ψάχνουν να βρουν τους συμμαθητές τους με το ίδιο χρώμα κολιέ με εκείνους. Αφού βρουν την ομάδα τους σε κάθε ομάδα αντιστοιχεί και ένας εμψυχωτής ανάλογα με το χρώμα της ομάδας και το φρούτο που έχει στη μπλούζα του.

Δραστηριότητες που δουλέψαμε ανα ομάδες.

- Παιχνίδι φωτογράφος-μοντέλα. Σε ένα κύκλο (5-6 παιδιών) ένα κάνει το μοντέλο και οι υπόλοιποι τον φωτογραφίζουν.
- Ολοι μαζί εκφράζουμε με το πρόσωπο μας συναισθήματα όπως χαρά, λύπη, έκπληξη κτλ.
- Καθρέφτης. Χωριζόμαστε σε ζευγάρια και κάνουμε κινήσεις καθημερινότητας (πχ. να βουρτσίζουμε τα δόντια μας, κάνουμε μπάνιο κτλ) και ο ένας πρέπει να κάνει ο,τι και ο άλλος (σχεδόν) συγχρονισμένα.

Ολες οι ομάδες μαζί

- Αποκαλύπτουμε τι περιέχει μέσα το μπαουλάκι (καραμέλες) και ζητάμε από τα παιδιά να μας πούν τι γευση θα φαντάζονταν πως έχει η καραμέλα τους (πχ σύννεφα).

Ατομική αξιολόγηση

Δανάη Γκουτκίδου

A.M: 5052201200017

Εξάμηνο: Ε΄

Μάθημα: Παιδαγωγική του Θεάτρου IV: Η διδασκαλία της Θεατρικής Αγωγής στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση

Όταν μας ζητήσατε να αναλάβουμε να κάνουμε θεατρικό παιχνίδι στο Ειδικό Σχολείο αγχώθηκα πάρα πολύ. Ήξερα πως η ευθύνη του να ασχολείσαι με παιδάκια και να τα επηρεάσεις έστω και για δύο ώρες απο την ζωή σου είναι μεγάλη, το να το κάνεις όμως σε παιδάκια με κινητικά και νοητικά προβλήματα όταν δεν έχεις την κατάρτιση και ούτε καν την εξοικείωση του να ασχοληθείς μαζί τους είναι τρομακτικό και μεγάλη προσωπική πρόκληση μαζί. Για να μπορέσουμε να καταλήξουμε σε ένα πρόγραμμα με ασκήσεις μιλήσαμε με ανθρώπους του περιβάλλοντος μας που είχαν σχέση με τον τομέα της διδασκαλίας σε παιδιά με ειδικές ανάγκες, ψάξαμε στα βιβλία που μας παραπέμψατε και ψάξαμε και σε άρθρα και βίντεο του διαδικτύου. Δυστυχώς πλην των βιβλίων, τα βίντεο και τα άρθρα δεν μας βοήθησαν και πάρα πολύ ακόμη και στα αγγλικά όπου η ποσότητα ήταν τεράστια. Τα περισσότερα αναφερόντουσαν στον τρόπο συμπεριφοράς προς τα παιδιά και όχι σε υλικό ασκήσεων και παιχνιδιών. Παράλληλα, όσοι γνωστοί μας ρωτούσαμε δεν μπορούσαν να μας βοηθήσουνε γιατί δεν γνωρίζαμε κι εμείς συγκεκριμένα να τους πούμε τι ανάγκες είχανε τα παιδιά. Έτσι αποφασίσαμε να έρθουμε σε επικοινωνία με το σχολείο. Πρώτη σκέψη μας ήτανε να τους ζητήσουμε μια λίστα με τις ικανότητες του κάθε παιδιού ώστε να γνωρίζουμε κι εμείς με τι έχουμε να κάνουμε και βάση αυτού να δημιουργήσουμε και το πρόγραμμα με τις ασκήσεις. Ερχόμενοι σε επικοινωνία με τους διευθυντή του σχολείου κανονίσαμε μία ανιχνευτική συνάντηση με τον ίδιο στο σχολείο ώστε να λυθούν οι απορίες μας και να μπορέσει και ο ίδιος να μας προσανατολίσει σχετικά με το πως πρέπει αν ενεργήσουμε.

Πηγαίνοντας στο σχολείο τελικά λόγω άλλης συνάντησης που είχε δεν μπορούσαμε να μιλήσουμε με τον ίδιο και έτσι μιλήσαμε με την υποδιευθύντρια και ψυχολόγο του σχολείου. Συζητήσαμε μαζί της για τις ανάγκες των παιδιών, της

κάναμε ερωτήσεις για τα μαθήματα που παρακολουθούν τα παιδιά, το ίδιο το σχολείο και τις νοητικές και κινητικές ικανότητες των παιδιών. Την ρωτήσαμε για το κλίμα μέσα στις τάξεις για το πόσο συνεργάσιμα είναι τα παιδιά ή όχι, για τα μαθήματα που κάνουν, τις ηλικίες που έχουν τα παιδιά και διάφορα άλλα πράγματα που θα μας βοηθούσαν να καταλάβουμε τις ανάγκες τους και να καταλήξουμε σε ασκήσεις. Τελειώνοντας την κουβέντα μας τα παιδιά του σχολείου κάνανε διάλειμμα και έτσι μας πρότινε να κάνουμε μια βόλτα στο προαύλιο για να τα γνωρίσουμε. Πηγαίνοντας προς μια παρέα παιδιών που καθόντουσαν σε ένα παγκάκι (έχοντας επιφυλάξεις προσωπικά ακόμη και για το πώς να πω καλημέρα) τους χαιρετίσαμε ευγενικά και όντας χαμογελαστοί για να κάνουμε και καλή εντύπωση. Τα πρώτα παιδιά που καθόντουσαν εκεί μας ρώτησαν τα ονόματα μας και αφού συστηθήκαμε τους ρωτήσαμε και τα δικά τους. Η κουβέντα περιστράφηκε γύρω από το ποιά μαθήματα τους αρέσουν και το αν τους αρέσει να είναι στο σχολείο και όσο περνούσε η ώρα ο κύκλος μας μεγάλωνε μέχρι που μαζεύτηκαν τριγύρω μας πάρα πολλά παιδάκια. Κάναμε ακόμη έναν κύκλο γνωριμίας και πιάσαμε και άλλη συζήτηση με τους ακόμη πιο περίεργους που μας κάνανε ένα σωρό ερωτήσεις για την καταγωγή μας, τα μαλλιά μας, τα ονόματα μας, το τι θα κάνουμε στο θεατρικό παιχνίδι, μας λέγανε για τις εκδρομές που έχουν πάει και τα μουσεία που έχουν επισκεφθεί με το σχολείο.

Παράλληλα δίπλα μας βρισκόντουσαν οι δασκάλες των παιδιών αλλά και μία κοινωνική λειτουργός που έκανε εκεί την πρακτική της. Η συζήτηση για τα παιδιά συνεχίστηκε και με αυτές περίπου πάνω στα ίδια θέματα που συζητήσαμε και με την ψυχολόγο. Μείναμε στο σχολείο για πολλή ώρα και είδαμε τα παιδιά να σχολάνε και να φεύγουν με τα λεωφορεία. Αυτό μας έδωσε την ευκαιρία να συνομιλήσουμε για λίγο και με τον διευθυντή ο οποίος μας μίλησε για τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει το σχολείο, το ποτέ ιδρύθηκε, την έλλειψη χώρων, το πώς τα παιδιά είναι από διάφορες περιοχές και έρχονται κάθε μέρα με μισθωμένα από το σχολείο ταξί. Μας είπε πως μέχρι να δημιουργηθεί το σχολείο τα παιδιά αναγκαζόντουσαν να φεύγουν από το σχολείο μετά το δημοτικό ή μένανε στο δημοτικό για χρόνια αφού τελείωναν για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν στην ύλη. Αφού συνομιλήσαμε και μαζί του του σφίξαμε το χέρι και ανανεώσαμε το ραντεβού μας για την επόμενη φορά. Οι πληροφορίες που είχαμε συλλέξει ήταν οι εξής: το σχολείο απαρτιζόταν από 35 παιδιά ηλικίας από 13-25 χρονών, στο σχολείο υπήρχαν πολλές ειδικές περιπτώσεις, επιλεκτική αλαλία, αυτισμός, κινητικά προβλήματα, μαθησιακές δυσκολίες, διπολική διαταραχή και άλλα πολλά, οι τάξεις χωρίζονταν σε 9 άτομα ανάλογα με τα μαθήματα και όχι τις ικανότητες των παιδιών. Φεύγοντας από το σχολείο ήμασταν εν μέρει ανακουφισμένοι που είχαμε λύσει πολλές από τις απορίες μας και θα μπορούσαμε να συνθέσουμε τις ασκήσεις που θα τους κάναμε και από την άλλη ακόμη πιο αγχωμένοι για το πως θα γίνει να δημιουργηθούν αυτές οι ασκήσεις με τέτοιο τρόπο ώστε να μην κάνουν κανένα από τα παιδιά να νιώθει μειονεκτικά και να μην μπορέσει να συμμετέχει έστω και σε μια άσκηση. Επιπρόσθετα στην θεωρία θα ήταν όλα εύκολα αλλά δεν μπορούσαμε να έχουμε την εμπειρία να ξέρουμε αν θα αποδώσουν όλα αυτά που θα κάνουμε.

Μετά την επίσκεψη μας στο σχολείο συζητήσαμε ομαδικά όλα όσα αφομοιώσαμε από την σημερινή μας εμπειρία και παράλληλα καταγράψαμε κάποιες από τις ιδέες μας. Στην επόμενη μας συνάντηση ως ομάδα αποφασίσαμε κάτι σημαντικό που θα μας βοηθούσε να ηρεμήσουμε και να προσανατολιστούμε

ακόμη καλύτερα στο τι είδους παιχνίδια να κάνουμε μαζί με τα παιδιά, να επισκεφθούμε το σχολείο μια ακόμη φορά έτσι ώστε να κάνουμε ένα ανιχνευτικό πρόγραμμα ασκήσεων. Δημιουργήσαμε μια σειρά απο εύκολα παιχνίδια έτσι ώστε να δούμε μέχρι ποιο σημείο μπορούν να συμμετέχουν. Οι ασκήσεις αναγράφονται στο ομαδικό σχέδιο και για να δημιουργηθούν λάβαμε υπόψην μας πρώτων τις κινητικές δυσκολίες των παιδιών και εν συνεχεία την κάθε περίπτωση ξεχωριστά απο όσα είχαμε δει και όσα σημειώσαμε με την επίσκεψη μας στο σχολείο και την συζήτηση με τους δασκάλους.

Η προσωπική μου εμπειρία στο σχολείο

Απο την προηγούμενη κιόλας ημέρα είχαμε πάρει τα σύνεργα που θα χρειαζόμασταν για το παιχνίδι (δηλαδή το κουτί και τις καραμέλες) και είχαμε κόψει και σχεδιάσει τα φρούτα και τα καρτελάκια που θα μοιράζαμε στα παιδιά για να μπούνε σε ομαδούλες. Πηγαίνοντας προς το σχολείο χάσαμε τον δρόμο. Μόλις φτάσαμε στο σχολείο μας περίμενε ο διευθυντής και κάποιες απο τις δασκάλες που είχαμε συναντήσει και την προηγούμενη φορά. Με το που φτάσαμε και αφού ήδη μας πίεζε ο χρόνος λόγω κακού καιρού κανονίσαμε το παιχνίδι να γίνει σε έναν κλειστό ανοιχτό χώρο του σχολείου. Πιαστήκαμε με παιδιά και κάποιες δασκάλες χέρι χέρι και δημιουργήσαμε έναν τεράστιο κύκλο που ίσα ίσα μας χωρούσε μέσα στον χώρο. Είχαμε διασκορπιστεί έτσι ώστε να έχουμε απο κοντά κάποια παιδιά. Αφού είπαμε όλοι τα ονόματα μας και κάναμε απο μία χαρακτηριστική κίνηση χωριστήκαμε σε δύο γκρουπ γιατί λόγω πολλών παιδιών μας έπαιρνε πάρα πολύ χρόνο να κάνουμε όλο τον κύκλο και κάποια από τα παιδιά με προβλήματα συγκέντρωσης είχαν αρχίσει να δυσκολεύουν την γρήγορη διεξαγωγή των ασκήσεων. Στον κύκλο που είχα αναλάβει με την Φανή είχαμε πέσει σε μία κλίκα έφηβων αγοριών τα οποία έδειχναν τεράστια απροθυμία να συμμετέχουν και σχολιάζανε συνέχεια μεταξύ τους ευτυχώς όμως καταφέραμε να κινήσουμε το ενδιαφέρον τους όταν εμφανίστηκε το κουτί και τους ζητήσαμε να φανταστούν τι υπάρχει μέσα σε αυτό. Σαν εμψυχώτρια φρόντισα όταν παρουσίασα το κουτί να είμαι υπερβολικά ευφάνταστη όσο αφορούσε την απάντηση μου στο τι μπορούσε να έχει μέσα τι κουτί γιατί ήθελα μιας και παρουσιάζοντας το θα ήμουν η πρώτη που θα τους έλεγε την εικασία της να τους δείξω πως η φαντασία τους δεν θα έπρεπε να περιοριστεί στο μέγεθος του κουτιού. Έτσι τους είπα πως φαντάζομαι πως το κουτί έχει μέσα ένα τεράστιο ροζ σύννεφο που δεν κατεβάζει βροχή. Το κουτί περνούσε απο χέρι σε χέρι και η διαδικασία κυλούσε ομαλά μέχρι που ξαναέφτασε η σειρά της “κλικας” να μιλήσει και κορόιδευαν ο ένας τον άλλο για τις απαντήσεις του. Προσπαθήσαμε να τους δείξουμε με ευγενικό τρόπο πως αυτήν η συμπεριφορά δεν είναι σωστή και ο κύκλος συνεχίστηκε.

Αφού ολοκληρώθηκε και αυτήν η άσκηση χωριστήκαμε σε ομάδες με βάση τα χρώματα από τα καρτελάκια. Εγώ ήμουν η φράουλα και είχα τα κόκκινα καρτελάκια. Μαζί με τα παιδιά της ομάδας μου απομονωθήκαμε σε μια αίθουσα και ξεκινήσαμε τις ασκήσεις αφού πρώτα Ξανασυστηθήκαμε. Η πρώτη μας άσκηση ήταν ο φωτογράφος. Ο καθένας φωτογράφιζε τον διπλανό του. Διαλέξαμε αυτήν σαν πρώτη άσκηση για να είναι κάτι εύκολο για τα παιδιά και να μπορέσουν να εξοικειωθούν με την φύση των ασκήσεων και να καταφέρουν μέσω μιας αστείας και όχι απαιτητικής άσκησης να ξεδιπλωθούν. Τα παιδιά ήταν πολύ συνεργάσιμα και ευφάνταστα. Οι πόζες τους ήταν περισσότερο φύσης φωτογράφισης και δεν απαιτούσαν σωματική δυσκολία επέλεξαν δηλαδή περισσότερο πόζες με έμφαση στην έκφραση του προσώπου και όχι σε σωματική δυσκολία. Στην επόμενη άσκηση ζήτησα από τα παιδιά να πει ο καθένας από ένα συναίσθημα και μετά όλη η ομάδα μαζί σχηματίζαμε στο πρόσωπο μας αυτό το συναίσθημα τα παιδιά αντιδρούσαν καλά και συμμετείχαν όλα στο παιχνίδι. Μετά τα συναισθήματα τους ζήτησα να χωριστούν σε ζευγάρια και να κάνουν ο ένας την αντανάκλαση του άλλου στον καθρέφτη. Τα παιδιά στην αρχή δυσκολεύτηκαν να σκεφτούν κινήσεις και χρησιμοποιούσαν μόνο το πρόσωπο τους. Θέλοντας να τους βοηθήσω τους εξήγησα πως ο καθρέφτης δεν χρειάζεται να είναι απλά μια παγωμένη εικόνα αλλά και μία κίνηση. Παράλληλα με τις δράσεις συζητούσαμε σκηνές από την καθημερινότητα μας που θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε για να μιμηθεί ο απέναντι μας. Τα παιδιά μετά από αυτήν την μικρή καθοδήγηση γίνανε εξαιρετικά δημιουργικά.

Αφού ολοκληρώθηκε και αυτήν η άσκηση πήγαμε στον χώρο που ήταν και οι υπόλοιποι αφού πρώτα ευχαρίστησα τα παιδιά και συνεχίσαμε για την τελευταία ομαδική άσκηση. Όταν κάναμε την τελευταία ομαδική δραστηριότητα προσπαθήσαμε να εξάψουμε ακόμη περισσότερο την φαντασία των παιδιών και ρωτήσαμε για μία ακόμη φορά σε πηγαδάκια τι μπορεί να έχει μέσα το κουτί. Αφού ειπώθηκαν κάποιες ιδέες ακόμη ανοίξαμε το κουτί μοιράσαμε τις καραμέλες και τους ευχαριστήσαμε. Στο σχέδιο ήταν να περιγράψουμε όλοι μαζί την γεύση της καραμέλας μας με μια γεύση που δεν υπάρχει αλλά λόγω του πλήθους και του πανικού που επικρατούσε μετά τις δραστηριότητες λίγα παιδιά δεν βγήκαν στο προαύλιο και προλάβαμε να τα ρωτήσουμε για την καραμέλα τους.

Το μόνο “πρόβλημα” που αντιμετώπισα όσο ήμουν με την ομάδα μέσα στην τάξη ήταν δύο από τα κοριτσάκια τα οποία συμμετείχαν. Το ένα από αυτά με κοιτούσε συνέχεια και παρά τις παροτρύνσεις μου αρνούταν να συμμετέχει σε οποιαδήποτε από τις ασκήσεις. Το δεύτερο ήταν ένα κοριτσάκι με διπολική διαταραχή το οποίο μέχρι τα μισά των ασκήσεων ήταν το πιο ενθουσιώδες αλλά από ένα σημείο προς το τέλος και έπειτα έπαψε να θέλει να συμμετάσχει και έχασε τον ενθουσιασμό του, άλλαξε ολόκληρη της η συμπεριφορά και η αντιμετώπιση. Και στις δύο περιπτώσεις προσπάθησα να τις παροτρύνω να συμμετάσχουν αλλά όχι σε βαθμό που να τις πιέσω ή να τις κάνω να νιώσουν άσχημα. Γενικά μπορώ να πω πως για πρώτη επαφή με ξεχωριστά παιδιά όπως αυτά τα πήγαμε πάρα πολύ καλά. Όσο έκανα τις ασκήσεις με τα παιδιά είχα ξεχάσει και εγώ η ίδια τις ιδιαιτερότητες τους και τους συμπεριφερόμουν σαν να έχω απέναντι μου κανονικά παιδιά γυμνασίου γιατί ήταν για εμένα κανονικά παιδιά γυμνασίου, με τις σκανταλιές τους και τις κλίκες και τους έρωτες και όλα τους.

Φεύγοντας απο το ειδικό σχολείο αντί να σφιχτεί η καρδιά μου άνοιξε. Είχα τα παιδιά στο μυαλό μου σαν κάτι που έκανα καλά, κάτι που μπόρεσα να προσφέρω έστω και σε μικρό βαθμό. Στους διαδρόμους του σχολείου τα παιδιά λίγο πριν φύγουν μας μιλούσανε και μας λέγανε πόσο τους άρεσε, μας ρωτούσανε πότε θα ξαναπάμε και όταν τους ρωτούσαμε αν θα έρθουν στο Πανεπιστήμιο μας απαντούσαν πως ναι. Μιλήσαμε για λίγο με τον διευθυντή του σχολείου και κατευθυνθήκαμε πίσω στο Ναύπλιο λίγο πιο έμπειροι. Ξέραμε πια πως πρώτον είναι πάρα πολύ δύσκολο να κρατήσεις τα παιδιά φρόνιμα στο δικό τους περιβάλλον και πως το θεατρικό παιχνίδι έχει περιορισμένο αριθμό ατόμων και αυτό το λέω ορμώμενη απο το γεγονός οτι ήταν εύκολο σε κάποια παιδιά να κρυφτούν πίσω απο την παρέα τους και τα γέλια και να μην συμμετάσχουν ενώ τα ίδια παιδιά όταν απομονώνονταν σε μια μικρότερη ομάδα με άλλα παιδιά ήταν πολύ πιο δημιουργικά. Δεύτερον ξέραμε πως αν θέλαμε να μην αποκλείσουμε κανένα παιδί απο τα παιχνίδια έπρεπε να αποκλειστεί απο το σχέδιο μας οποιαδήποτε άσκηση με σωματική δυσκολία και κίνηση γενικότερα.

Κάνοντας πρόβες για την παράσταση και θέλοντας να αποκλείσουμε οποιαδήποτε αρνητική αντίδραση ή συναίσθημα απο τα παιδιά αποφασίσαμε πρώτον να την απλοποιήσουμε και δεύτερον να προσθέσουμε αφήγηση που θα εξηγεί όλα όσα συμβαίνουν στην παράσταση η οποία ήταν μέχρι τότε σχεδόν βουβή. Αυτό συνέβη γιατί το κοινό μας δεν θα ήταν πλέον ένα κοινό εξοικειωμένο με το θέατρο αλλα και το “Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας” του Ουίλιαμ Σαίξπηρ και δεν θα καταλάβαινε νοηματικά τι συνέβαινε στην παράσταση απο ένα και μόνο εικοσάλεπτο. Παράλληλα προβληματιζόμασταν και για το μακιγιάζ το οποίο αποφασίσαμε να κάνουμε πιο ελαφρύ ώστε να μην τρομάξει κάποιο απο τα παιδιά και αφαιρέσαμε τις έντονες φωνές που υπήρχαν σε κάποιο σημείο της παράστασης.

Η ημέρα που τα παιδιά θα ερχόντουσαν είχε πλέον φτάσει και είχαμε μαζευτεί όλοι στο σπίτι απο νωρίς για να ετοιμάσουμε το δύσκολο μακιγιάζ. Πηγαίνοντας στην σχολή συνειδητοποιήσαμε πως τα παιδιά είχαν ήδη φτάσει νωρίτερα ενώ το σκηνικό και ο χώρος για το παιχνίδι δεν είχαν ετοιμαστεί. Βρήκαμε τα παιδιά να κάθονται στην κάτω αίθουσα της σχολής και τους δασκάλους τους να τους μιλάνε για τις αρμοδιότητες που έχουν οι άνθρωποι στο θέατρο. Όσο κάποια μέλη της ομάδας πήγανε επάνω για να ετοιμάσουν τον χώρο εγώ η Φανή και η Μαρία πήγαμε κάτω στα παιδιά να τα απασχολήσουμε μέχρι να ετοιμαστεί ο χώρος για να μην περιμένουνε. Μιας και δεν είχαμε προετοιμαστεί για κάτι τέτοιο αναγκαστήκαμε να αυτοσχεδιάσουμε. Ξανα συστηθήκαμε λέγοντας το όνομα μας και κάνοντας έναν περίεργο ήχο και αφού τελειώσαμε τους συστηθήκαμε σαν χαρακτήρες απο την παράσταση. Τους μιλήσαμε για τον Σαίξπηρ και τους είπαμε την περίληψη από το έργο που θα παρακολουθήσουν. Τους αναλύσαμε την σκηνή την οποία θα έβλεπαν και όταν ήταν όλα έτοιμα ανεβήκαμε όλοι επάνω.

Αφου παίχτηκε η παράσταση που θέλω να πιστεύω πως τα παιδιά απολαύσανε ξεκινήσαμε την δραματοποίηση. Στόχος των ασκήσεων μας ήταν να βασιστούμε στο υλικό της παράστασης και πάνω σε αυτό να δημιουργήσουμε ασκήσεις που να είναι εύκολες και ευχάριστες για τα παιδιά. Λόγω πίεσης του χρόνου δεν έλαβαν μέρος όλες οι ασκήσεις. Τα παιδιά ήταν πρόθυμα και συμμετείχαν το καθένα όσο

μπορούσε. Οι δασκάλες που μπήκαν μέσα στον κύκλο ακόμη πιο πρόθυμες αν και δεν ξέρω αν αυτό βοήθησε η μπλόκαρε τα παιδιά. Νομίζω πως αν δεν δείχναμε στις δασκάλες πως εμείς έχουμε κατα κάποιο τρόπο τον έλεγχο θα κάνανε τα παιδιά να νιώθουν πως είναι κάτι καταναγκαστικό που έχει την μορφή μαθήματος και όχι κάτι ευχάριστο και δημιουργικό όπως το θεατρικό παιχνίδι. Με την λήξη της δραματοποίησης μοιράσαμε στα παιδιά ζαχαρωτά και τα ευχαριστήσαμε.

Τα παιδιά έφτιαξαν για εμάς χειροποίητες Χριστουγεννιάτικες δημιουργίες τις οποίες όμως δεν έχουμε παραλάβει ακόμη καθώς δεν έχουμε συναντηθεί με κάποια απο τις μαμάδες που είχε να μας τα δώσει πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων. Θεωρώ την εμπειρία αυτήν μια απο τις σημαντικότερες της ζωής μου καθώς εμπλεκόμενη με αυτά τα ξεχωριστά παιδιά μπόρεσα να καταλάβω πολλά πράγματα για εκείνα και να νιώσω πως προσέφερα κάτι έστω και μικρό έστω και ένα μικρό χαμόγελο. Ανυπομονώ να ξανασυναντηθώ μαζί τους και να ξανακάνουμε ασκήσεις. Κοιτάζοντας πίσω χρονικά βλέπω πως κάθε στιγμή έχει χαραχθεί όμορφα στην μνήμη μου και πως το να κάνω θεατρικό παιχνίδι σε ειδικά παιδιά είναι κάτι το οποίο με ενδιαφέρει και κάτι για το οποίο έχω το στομάχι ακόμη κι αν δεν το πίστευα για τον εαυτό μου. Σας ευχαριστώ πολύ που σαν δάσκαλος μου προσφέρατε την ευκαιρία να το δοκιμάσω και με εμπιστευτήκατε σε κάτι τόσο δύσκολο.

Με εκτίμηση, Δανάη Γκουτκίδου

Εξάμηνο Ε'

Μάθημα: Παιδαγωγική του Θεάτρου IV: Η διδασκαλία της Θεατρικής Αγωγής στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση

ΑΤΟΜΙΚΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Πριν την ημέρα της παρουσίασης ετοιμάσαμε το πρόγραμμα που θα κάναμε με τα παιδιά, κάναμε πρόβες για την παρουσίαση ,σκεφτήκαμε και φτιάξαμε τα δωράκια-φακελάκια που θα δίναμε στα παιδιά. Τη μέρα λοιπόν της παρουσίασης η παράσταση ήταν έτοιμη (προφανώς αφού την είχαμε ξαναπαρουσιάσει δεν είχαμε κ πολύ άγχος) και έμεινα πολύ ευχαριστημένη γιατί κατάλαβα ότι και τα παιδάκια το ευχαριστήθηκαν και τους άρεσε! Μετά ξεκινήσαμε το πρόγραμμα. Είχαν προηγηθεί ήδη κάποιες συναντήσεις στο σχολείο με τα παιδάκια κ με τους υπεύθυνους, οπότε ξέραμε πάνω κάτω πώς να χειριστούμε την κατάσταση.Η πρώτη άσκηση σε κύκλο γνωριμίας με μία χειρονομία από τον καθένα πήγε πολύ καλά και ήδη τα παιδιά νομίζω είχαν μπει στο κλίμα. Στην επόμενη άσκηση με τη μίμηση το ευχαριστηθήκαμε όλοι, μεγάλοι μικροί! Το επόμενο παιχνίδι με τους ήχους του δάσους ήταν πολύ ενδιαφέρον και τα παιδάκια τα πήγαν πολύ καλά! Στο τέλος που τους μοιράσαμε τα γλυκάκια και μας ευχαριστούσαν ήμασταν όλοι χαρούμενοι! Γενικά, για μένα ήταν μια μοναδική εμπειρία που θα μου μείνει αξέχαστη. Η συνεργασία με τα συγκεκριμένα παιδάκια ήταν πολύ καλή κι ας υπήρχαν κάποια προβλημάκια στην αρχή(στην πρώτη επαφή μας στο σχολείο).Μπορώ να πω πως συγκινήθηκα από όλη τη διαδικασία! Θέλω και πάλι να σας ευχαριστήσω για την ευκαιρία που μας δώσατε!

Με εκτίμηση,
Φανή Παϊτάκη

Ρέα-Γεωργία Θωμάκου

Εξάμηνο Ε'

Αρ.Μ.5052201200033

Υπευθυνος Διδάκτορ Αστέριος Τσιάρας

"Προσωνική Αξιολόγηση για Θεατρικά Παιχνίδια στο Ειδικό Σχολείο για Αμεα Αργολίδος"

Οι Πρώτες Μέρες

Όταν ο καθηγητής μας Αστέριος Τσιάρας μας ρώτησε αν ενδιαφερόμαστε να κάνουμε την εργασία του θεατρικού παιχνιδιού σε ένα σχολείο με Αμεα και να τους παρουσιάσουμε μια παράσταση και μας ανακοίνωσε ότι περίμενε πρώτα την απάντηση της δικής μας ομάδας για να προχωρήσει τις ετοιμασίες ένιωσα ένα κύμα άγχους να διαπερνά το σώμα μου και μία τεράστια ευθύνη ότι η ομάδα μας Theateight έπρεπε να το αναλάβει και να το φέρει εις πέρας με επιτυχία. Παρόλο που στο άκουσμα της ιδέας τρομοκρατήθηκα λίγο έπειτα κατάλαβα ότι η θεατροπαιδαγωγική είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για αυτά τα παιδιά, ίσως και μεγαλύτερης σημασίας από τα 'κανονικά' παιδιά και τόσο σοβαρά έπρεπε να το πάρουμε και εμείς. Βέβαια μόνο φανταζόμουν το πόσο δύσκολο θα ήταν αυτό το εγχείρημα αλλά τέλος καλά όλα καλά(ας μην προτρέχω όμως.)

Όλη η ομάδα είχε πολύ άγχος με αυτή τη δοκιμασία και σκεφτόμασταν τις αντιδράσεις αυτών των παιδιών ένω καλά καλά δεν ξέραμε τι ασθένειες είχαν και αν θα έπρεπε να τους συμπεριφερθούμε ιδιαίτερα. Έτσι αποφασίσαμε να επισκεφτούμε το σχολείο για να μιλήσουμε με τους δασκάλους για να προετοιμαστούμε καλύτερα. Δυστυχώς εκείνες τις ημέρες δεν βρισκόμουν στο Ναυπλιο και έτσι πήγαν οι συμφοιτητές μου οι οποίοι με ενημέρωσαν στην επιστροφή μου. Λίγες ημέρες αργότερα αποφασίσαμε να ξαναεπισκεφτούμε το

σχολείο ώστε να κάνουμε κάποιες δραστηριότητες εκεί και τα παιδιά να μας συνηθίσουν λίγο παραπάνω. Για την επίσκεψή μας στο σχολείο συνατηθήκαμε με την ομάδα μελετήσαμε και επιλέξαμε κάποια παιχνίδια που πιστεύαμε πως είναι κατάλληλα για τη πρώτη μας επαφή με τα παιδιά.

Η επίσκεψη στο Σχολείο

Δραστηριότητες που είχαμε ετοιμάσει :

- Τα παιδιά κάνουν ένα μεγάλο κύκλο λένε το όνομα τους και το αγαπημένο τους φαγητό.

(Περιέργως οι περισσότεροι έλεγαν ότι τους αρέσουν οι φακές και έτσι καταλάβαμε πως μας κοροιδεύουν όπως μου είπε και το κορίτσι που καθόταν δίπλα μου στο κύκλο.)

- Ένα μικρό μπαούλο έκανε το γύρο από χέρι σε χέρι ζητώντας από τα παιδιά να μας πουν τι φανταζονται πως περιέχει.
- Μοιράσαμε κολιέ στα παιδάκια με ένα τρίγωνο διαφορετικού χρώματος που το καθένα αντιστιχούσε και σε ένα φρούτο που είχαμε στις μπλούζες μας για να χωρίσουμε τις ομάδες. (κίτρινο-μπανάνα, κόκκινο-φράουλα, μωβ-σταφυλλί, πορτοκαλί-ποαρτοκάλι, πράσινο-πράσινο μήλο)
- Αφού τα παιδιά με τα κολιέ βρήκαν τους συμμαθητές τους με τα ίδια χρώματα ο καθένας από τους εμπυχωτές σχημάτισε με την ομάδα του ένα κύκλο 5-6 ατόμων για να ξεκινήσει τις δραστηριότητες του.

Ομάδα: Πράσινο Μήλο.

Η ομάδα του πράσινου μήλου δεν ξέρω γιατί είχε τους περισσότερους φασαριόζους του Γυμνασίου με εξαιρέσεις ένα συνεσταλμένο κορίτσι, ένα γλυκίτατο αγόρι με κινητικά προβλήματα συνοδευόμενος από τη μαμά του και ένα αγόρι που συνέχεια με ρωτούσε αν ξέρω περίεργα πράγματα που πρώτη φορά άκουγα.

Βρισκόμασταν σε μία μεγάλη αίθουσα όλες οι ομάδες και οι εμπυχωτές που δυσκολευόμασταν να επιβληθούμε, οι δασκάλες που όλο φωνάζαν να κάνουν τα παιδιά ησυχία ,και γενικότερα η ατμόσφαιρα δεν ήταν πολύ ευχάριστη. Έτσι λοιπόν αποφάσισα να κάνουμε τις δραστηριότητες μας στο προαύλιο για να υπάρχει περισσότερη ησυχία και συνενόηση. Δυστυχώς όμως σχεδόν καμία από τις δραστηριότητες που είχα ετοιμάσει δεν πέτυχαν λόγω των φασαριόζων που ήθελαν να παίξουν μπάλα και που μου λέγαν ότι τους κάνω βλακείες και ότι

θα φάω ξύλο (Ευτυχώς δεν έφαγα).Επειτα επιστρέψαμε στην αίθουσα για να μάθουμε τι έχει μέσα το μπαουλάκι και να τους δώσουμε τις καραμέλες που τελικά προς μεγάλη έκπληξη τους περιείχε.

Δραστηριότητες που δουλέψαμε ανα ομάδες.

- Παιχνίδι φωτογράφος-μοντέλα.Σε ένα κύκλο (5-6 παιδιών) ένα κάνει το μοντέλο και οι υπόλοιποι τον φωτογραφίζουν.(πέτυχε μερικώς)
- Ολοι μαζί εκφράζουμε με το πρόσωπο μας συναισθήματα όπως χαρά, λύπη , έκπληξη κτλ.(πέτυχε)
- Καθρέφτης.Χωριζόμαστε σε ζευγάρια και κάνουμε κινήσεις καθημερινότητας (πχ.να βουρτσίζουμε τα δόντια μας,κάνουμε μπάνιο κτλ) και ο ένας πρέπει να κάνει ο,τι και ο άλλος (σχεδόν) συγχρονισμένα.(δεν τα καταφέραμε λόγω αντιδράσεων.)

Η παράσταση και το θεατρικό παιχνίδι(κεντρικά διδακτήρια)

Το πρωί εκείνης της Δευτέρας συναντηθήκαμε πρωί πρωί για να μακιγιαριστούν οι ηθοποιοί και για να γίνουν κάποιες δουλειές της τελευταίας στιγμής όπως τα κολιέ-αναμνηστικά και κάποιες άλλες εξωτερικές δουλειές από εμένα σκηνοθέτη και αφηγήτρια και τον Κώστα που έκανε τη μουσική καθώς είμασταν αυτοι που δεν παίζαμε και έπρεπε να προετοιμάσουμε την αίθουσα Λήδα Τασσοπούλου για την παράσταση.Στις πρόβες των προηγούμενων ημερών είχαμε προσαρμόσει τη παράσταση ώστε να είναι πιο παιδική προσθέτοντας αφήγηση και κάποιες μικροαλλαγές ως προς τα ρούχα και το μακιγιάζ.

Η παράσταση πήγε εξαιρετικά τα παιδιά φάνηκαν να το διασκεδάζουν και ήθελαν να γελάσουν δυνατά αλλά οι δασκάλες του έλεγαν να κάνουν ησυχία.Δεν θα ξεχάσω ποτε το βλέμμα του παιδιού με την μερική αλλαλία στο καροτσάκι το πόσο ενθουσιασμένος και χαρούμενος ήταν όταν παρακολουθούσε την παράσταση.

Μετά τη παράσταση σχηματίσαμε ένα κύκλο και ξανα συστηθήκαμε με μια αστεία κίνηση. Αργότερα λέγαμε στα παιδιά να φανταστούν πως είναι πρίγκιπες και πριγκίπισσες σαν αυτούς που είδαν στη παράσταση και μετά να κλείσουν τα

μάτια τους και να 'ακούσουν' τι υπάρχει μέσα σε αυτό το φανταστικό δάσος του παραμυθιού και να κάνουν ο,τι φωνή ζώου ακούν στη φαντασία τους. Δυστυχώς ο χρόνος ήταν περιορισμένος και οι λίγες αυτές δραστηριότητες δεδομένης και της αυξημένης ώρας για επεξήγηση των δραστηριοτήτων μας πήρε περισσότερο χρόνο από ότι υπολογίζαμε. Ηταν μια αξέχαστη εμπειρία που με έκανε να καταλάβω πως ίσως να ήθελα να ασχοληθώ με αυτόν τον τομέα και να αντιληφθώ και στη πράξη πως είναι ένα κοινωνικό λειτούργημα και πόσο συγκινητικό είναι να βλέπεις παιδιά ενός 'κατώτερου Θεού' χαρούμενα και ευτυχισμένα.

Τμήμα Θεατρικών σπουδών σχολή καλών τεχνών Ναύπλιο

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ : Αστέριος Τσιάρας

ΜΑΘΗΜΑ : Παιδαγωγική του θεάτρου IV

Κυράνου Ιφιγένεια Ευαγγελία

A.M: 5052201200056

ΕΞΑΜΗΝΟ: Ε΄

ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Όταν έμαθα ότι θα κάνουμε θεατρικό παιχνίδι σε παιδιά με ειδικές ανάγκες ΑΜΕΑ, αγχώθηκα πάρα πολύ. Φοβήθηκα ότι δεν θα τα αντιμετωπίσουμε σωστά και ότι μπορεί να έχουν διάφορες εκρήξεις απέναντι μας τις οποίες δεν θα μπορούσαμε να τις διαχειριστούμε σωστά. Είχα αυτές τις φοβίες γιατί γνωρίζω από άτομο μέσα στην οικογένεια μου το πόσο δύσκολο είναι να συγκεντρωθούν αυτά τα παιδιά όσο και να το θέλουν τα ίδια, όπως επίσης και το να σε ακούσουν. Πρέπει να τα κάνεις να ενδιαφερθούν με κάτι πάρα πολύ ώστε να σου δώσουν ουσιαστική σημασία, πράγμα που συμβαίνει με όλα τα παιδιά αυτής της ηλικίας κατά την γνώμη μου. Λόγω εμπειρίας από την ξαδέρφη μου φοβόμουν μήπως αυτά τα παιδιά δεν θα μας μιλάνε, η δεν θα θέλουν γενικά επαφή με αγνώστους, πόσο μάλιστα και με άτομα σαν και εμάς που θα μας συναντούσαν πρώτη φορά και θα τους ζητούσαμε να κάνουν κάποια πράγματα κάτω από ορισμένες οδηγίες. Χάρηκα πάρα πολύ που όλες μου οι φοβίες κατατρίφθηκαν όταν συνάντησα τα παιδιά και μας είπαν οι δάσκαλοι τους ότι το ίσως το πιο σοβαρό ζήτημα με τα παιδιά να ήταν οι μαθησιακές δυσκολίες. Γεγονός που με χαροποίησε γιατί αυτό σήμαινε ότι δεν είχαμε να αντιμετωπίσουμε άτομα επιληπτικά κ.α. Πράγμα το οποίο θα ήταν δύσκολο να το αντιμετωπίσουμε λόγω της μικρής μας γνώσης πάνω στο θέμα.

Έτσι λοιπόν είπαμε με τα παιδιά να πάμε στο σχολείο τους, ώστε να τα γνωρίσουμε από κοντά και να μας συνηθίσουν. Πήγαμε λοιπόν στο σχολείο και συζητήσαμε με την διευθύντρια για τις ανάγκες των παιδιών και για την προσοχή που πρέπει να τους δώσουμε. Έπειτα μας γνώρισαν τα παιδιά οι καθηγητές τους και συστηθήκαμε μεταξύ μας. μιλήσαμε μαζί τους για τα ενδιαφέροντα τους και για το ταξίδι που θα κάνουν για να έρθουν έως το Ναύπλιο. Στη συνέχεια συζητήσαμε με τους καθηγητές για τις ικανότητες των παιδιών και στο αν οι ασκήσεις που έχουμε σκεφτεί είναι καλές για τα παιδιά. Τότε μας είπαν να μην χρησιμοποιήσουμε ασκήσεις γνώσεων γιατί αυτά τα παιδιά είχαν κυρίως μαθησιακές δυσκολίες.

Στην δεύτερη συνάντηση με τα παιδιά στο σχολείο εγώ έλειπα στο εξωτερικό και δεν μπόρεσα να παραβρεθώ. Από αυτά που μου είπαν τα παιδιά έπειτα από την εμπειρία τους με το θεατρικό παιχνίδι είναι η αλήθεια ότι αγχώθηκα, γιατί τα παιδιά δεν συνεργάστηκαν σχεδόν καθόλου μαζί τους, δεν άκουγαν τις οδηγίες που τους έδιναν και τέλος φώναζαν και

έφευγαν από την αίθουσα επειδή βαριόντουσαν. όπως είπα και στα παιδιά μου φάνηκε πολύ φυσιολογική αντίδραση λόγω του ότι βρισκόντουσαν στο χώρο τους. Όταν θα πήγαιναν σε χώρο που δεν θα ήξεραν όλα θα άλλαζαν. Όπως και έγινε. Η αλήθεια είναι ότι στεναχωρήθηκα που δεν πήγα σε αυτήν την συνάντηση γιατί θεωρούσα ότι εμένα δεν θα με ξέρουν τα παιδιά την επόμενη φορά και δεν θα με υπολογίσουν το ίδιο με τους άλλους.

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

8/12/2014

Την ημέρα που έπρεπε να κάνουμε θεατρικό παιχνίδι η δικιά μας ομάδα θα παρουσίαζε και την παράσταση που είχαμε ετοιμάσει με το όνειρο θερινή νυκτός σε σκηνοθεσία Wilson. Κάναμε πρόβες για το έργο προσαρμόζοντας το έργο από μυστηριακό και σκοτεινό σε μια παιδική παράσταση. Αφού τα κάναμε αυτά οργανώσαμε τις ασκήσεις που θα κάναμε, καθώς επίσης ρωτήσαμε άτομα ειδικευμένα πάνω στα ΑΜΕΑ. Έτσι ρώτησα και την μαμά μου τι να κάνουμε, η οποία ήταν γυμνάστρια σε σχολείο με ΑΜΕΑ γυμνασίου. η μαμά μου είπε ότι αυτά τα παιδιά έχουν την ικανότητα να αποστηθίζουν πολύ εύκολα και γρήγορα πράγματα τα οποία τους ενδιαφέρουν. Έτσι λοιπόν θα ήταν εύκολο γι αυτά να τους βάλουμε δραστηριότητες, οι οποίες έχουν σχέση με το έργο το οποίο θα τους δείχναμε πιο πριν.

Την ημέρα της παρουσίασης είχαμε αγχωθεί πάρα πολύ. Βρεθήκαμε από πολύ νωρίς ώστε να ξεκινήσουμε τις ετοιμασίες του μακιγιάζ, των μαλλιών, ντυσίματος, σκηνικά κ.α. Πήγαμε στη σχολή και αφού τα είχαμε ετοιμάσει όλα κάναμε την παράσταση μας. Τα παιδιά φάνηκαν κατά ενθουσιασμένα μας χειροκρότησαν και γέλασαν πολύ. Ήταν πολύ θετικό για να συνεχίσουμε στο παιχνίδι. Τότε τους ζητήσαμε να κάνουν έναν μεγάλο κύκλο όλοι μαζί και να πουν το όνομα τους με μία χαρακτηριστική κίνηση του σώματος, όταν το έκαναν αυτό όλοι μαζί κάναμε την ίδια κίνηση και λέγαμε το όνομα του παιδιού χαιρετώντας το. Στην συνέχεια τους ζητήσαμε να περπατήσουν το χώρο και σιγά σιγά να αρχίσουν να νιώθουν ότι βρίσκονται σε ένα δάσος. Μέσα στο δάσος της παράστασης. έτσι τα κορίτσια και τα αγόρια να γίνουν βασιλιάδες κα βασίλισσες, πρίγκιπες και πριγκίπισσες και φυσικά ξωτικά. Εμείς ως εμπυχωτές πηγαίναμε δίπλα στα παιδιά σε όλη αυτή τη διαδικασία τους λέγαμε θετικά λόγια και τα συντονίζαμε δείχνοντας τις χαρακτηριστικές κινήσεις του κάθε χαρακτήρα. Τα παιδιά ήταν πραγματικά κατά ενθουσιασμένα. Δεν θα έλεγα ότι κάνανε ιδιαίτερη φασαρία την ώρα της δραστηριότητας. Ήταν πολύ συνεργάσιμα. Εγώ ήμουν κυρίως με κάτι κορίτσια τα οποία ήταν πάρα πολύ συνεργάσιμα και ενθουσιασμένα ότι τους λέγαμε το κάνανε και ταυτόχρονα προτειναν και νέες κινήσεις. Τέλος λόγω χρόνου δεν προλάβαμε να τους κάνουμε πολλές δραστηριότητες τους είπαμε να μας αφηγηθούν

διαφόρους ήχους του δάσους όπως το (Σςςςςςςς) των φύλλων, ο ήχος του αέρα, το ρυάκι που κυλάει κι άλλα. Έπειτα τους ζητήσαμε να μιμηθούν και κάποια ζώα του δάσους όπως τα πουλάκια, σκιουράκια, πεταλούδες, λύκους, φίδια κ.α. Η δραστηριότητα αυτή πήγε πάρα πολύ ωραία τα παιδιά προτείνανε πολλά ζώα και τα μιμήθηκαν πάρα πολύ όμορφα. Δεν θεωρώ ότι είχαμε προβλήματα με τα παιδιά αντέδρασαν όπως όλα τα παιδιά όπου φυσικά κάποια δεν θα ήθελαν να συμμετάσχουν σε κάποιες ασκήσεις και κάποια θα ήθελαν πολύ. Όταν φεύγανε τους δώσαμε κάτι φακελάκια τα οποία μπορούσαν να τα κρεμάσουν από το λαιμό τους και μέσα σε αυτά τους βάλουμε γλυκάκια. Μας χαιρέτησαν με πάρα πολύ χαρά. Τότε σκεφτήκαμε ότι θα θέλαμε πολύ να ξανακάνουμε θεατρικό παιχνίδι στα παιδιά. Ήταν πολύ συνεργάσιμα και πολύ χαρούμενα. Ένωθα λες και πρόσφερα χαρά και δημιουργικότητα. Ανέβηκε η αυτοπεποίθηση αυτών των παιδιών. Θα ήθελα πολύ να το ξανακάνω και είμαι σίγουρη ότι δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτήν την εμπειρία.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ : Αστέριος Τσιάρας

ΜΑΘΗΜΑ : Παιδαγωγική του θεάτρου IV

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ : Κοτσίνη Μαρία

A.M: 5052201200053

ΕΞΑΜΗΝΟ: Ε΄

ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΔΙΟ:

Στο μάθημα αυτό μας ζητήθηκε να κάνουμε θεατρικό παιχνίδι σε παιδιά με ειδικές ανάγκες (ΑΜΕΑ). Όταν μας ζητήθηκε να ασχοληθούμε με αυτό το λεπτό ζήτημα αγχωθήκαμε όλοι μας πάρα πολύ αλλά χαρήκαμε και όλοι μας, σκεπτόμενοι το πόσο ενδιαφέρον θα ήταν αυτό, όχι μόνο για μας αλλά και για τα παιδιά. Έτσι αρχίσαμε τελικά να μελετάμε διάφορα βιβλία που μας είχατε στείλει και ότι άλλο είχαμε σπίτι μας. Στη συνέχεια επειδή οι περισσότεροι από μας είχαμε γνωστούς σε εκπαιδευτικούς και κοινωνικούς φορείς ρωτήσαμε την άποψη τους σχετικά με τον χειρισμό που θα έπρεπε να έχουμε με παιδιά ειδικών δεξιοτήτων. Εν καιρώ το άγχος άρχισε να μεγαλώνει και οι συμβουλές άρχισαν να μας φαίνονται ανώφελες, μέχρι που αποφασίσαμε να πάμε στο σχολείο.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΣ ΜΕΡΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ:

Εκεί βρήκαμε την υποδιευθύντρια η οποία είναι και ψυχολόγος και συζητήσαμε μαζί της για τις ικανότητες των παιδιών, μάλιστα της ζητήσαμε αν είναι εφικτό να μας δώσει μια λίστα που να κατηγοριοποιεί τις ικανότητες αυτές προκειμένου να μας διευκολύνει στο τελικό πλάνο διαμόρφωσης των δραστηριοτήτων. Αυτό δεν έγινε γιατί όπως μας είπε δεν θα μας βοηθούσε καθώς στο σύνολο όλα τα παιδιά στις καρτέλες τους αναφέρεται ότι έχουν μαθησιακές δυσκολίες, αλλά οι μαθησιακές δυσκολίες χωρίζονται σε πολλές κατηγορίες. Η αλήθεια είναι ότι η συνάντησή μας με την υποδιευθύντρια με καθησύχασε πάρα πολύ καθώς μας έδειξε ότι τα πράγματα ήταν πολύ απλά και ότι όλοι οι καθηγητές θα βρίσκονταν μαζί μας προκειμένου να μας βοηθήσουν. Στη συνέχεια κάναμε μια βόλτα στο προαύλιο του σχολείου και γνωρίσαμε τα περισσότερα των παιδιών και μιλήσαμε με όσα ήταν πιο δεκτικά λίγο παραπάνω, ενώ τους ενημερώσαμε για τις επόμενες μέρες που θα ξανασυναντιόμασταν. Ήδη απ την πρώτη μέρα μου έκλειψε την εντύπωση ένα παιδί που βρισκόταν σε αναπηρικό καροτσάκι και είχε επιλεκτική αλαλία το παιδί αυτό κυρίως δεν μιλάγε αλλά κουνούσε το κεφάλι του-φυσικά και αυτό με δυσκολία-, μαζί του έκατσα αρκετή ώρα μέχρι που τελικά μιλήσαμε λίγο εγώ με λέξεις και αυτό με κινήσεις!

Τελικά όπως συνεννοηθήκαμε και με την υποδιευθύντρια αποφασίσαμε να πάμε άλλη μια φορά στο σχολείο πριν μας επισκεφθούν τα παιδιά στον χώρο μας, προκειμένου να κάνουμε κάποιες ενδεικτικές δραστηριότητες και να διαμορφώσουμε προσαρμοσμένο στις δεξιότητες των παιδιών το τελικό πλάνο δραστηριοτήτων.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ:

Την δεύτερη μέρα που επισκεφθήκαμε το σχολείο, κάποια από τα παιδιά, μας υποδέχθηκαν με ενθουσιασμό ενώ κάποια άλλα με επιφυλακτικότητα και αντιδραστικότητα. Το άγχος μου ήταν τεράστιο και νομίζω ότι αυτό φάνηκε και στα παιδιά καθώς δεν μπορούσα να τους επιβληθώ και να με ακούσουν. Δε μου άρεσε και πολύ, αλλά με το πέρασμα της ώρας άρχισα να βρίσκω τα κουμπιά τους και να τα καταφέρνω καλύτερα μαζί τους. Τέλος πάντων εκείνη τη μέρα φτιάξαμε ένα μεγάλο κύκλο για να συστηθούμε και αφού έλεγε ο καθένας το όνομα του έκανε και μια ιδιαίτερη χειρονομία. Όσο κάναμε την άσκηση, παρατηρούσαμε όλοι μας ότι στο σύνολο τους τα περισσότερα παιδιά είχαν μιας μορφής διάσπασης προσοχής. Έτσι για να γίνει λιγότερο βαρετό για τα παιδιά και πιο εύκολο για μας χωριστήκαμε την δεύτερη φορά σε δύο κύκλους και έχοντας ένα μπαούλο που είχαμε μέσα καραμέλες χωρίς να το γνωρίζουν τα παιδιά τους ζητήσαμε να φανταστούν τι μπορεί να έχει το μπαούλο, εκεί παρατηρήσαμε ότι κάποια από τα παιδιά είχαν οξυμένη φαντασία ενώ κάποια από τα άλλα “αντέγραφαν” τους συμμαθητές τους. Σε επόμενο στάδιο προκειμένου να χωριστούμε σε ομάδες, τους μοιράσαμε από ένα κολιέ που είχε φτιάξει με βάση τα χρώματα. Τα κολιέ ήταν σε πέντε χρώματα, όσοι ήμασταν εμείς εκείνη τη μέρα, αφού έλειπαν κάποια απ τα μέλη της ομάδας. Στη συνέχεια αφού ήμασταν χωρισμένοι παίξαμε το παιχνίδι με τους φωτογράφους και τις πόζες. Στη συνέχεια παίξαμε με την έκφραση και τα συναισθήματα. Δώσαμε τα εξής συναισθήματα: χαρά, λύπη, θυμός, έκπληξη ενώ έπειτα κάναμε καθρέφτες. Στη δικιά μου ομάδα επειδή τα παιδιά ήταν πολύ ζωηρά και ακατάδεκτα με την συγκεκριμένη δραστηριότητα, αποφάσισα να την προσαρμόσω και να κάνω ένα παιχνίδι μίμησης. Η αλήθεια είναι ότι η τελευταία αυτή άσκηση δεν πήγε καλά.

*Να σημειώσω ότι ένα παιδί έφυγε πολύ νωρίς και μου είπε στα μούτρα ότι βαριέται και δεν τον ενδιαφέρει καθόλου αυτό που κάναμε.

Επίσης στην ομάδα μου έτυχε να είναι το παιδάκι με τις κινητικές δυσκολίες και την επιλεκτική αλαλία οπότε τα πράγματα ήταν ακόμα πιο δύσκολα. Τέλος να πω ότι η καθηγήτρια που ήταν στην ομάδα μου, καθώς ζητήσαμε από όλους τους καθηγητές για λόγους διευκόλυνσης να είναι μαζί μας, η κυρία αυτή λοιπόν να πω ότι όχι μόνο δε με διευκόλυνε αλλά με δυσκόλεψε πάρα πολύ περιέργως, καθώς εκείνη ήθελε περισσότερη εξήγηση από ότι τα παιδιά. Στη συνέχεια αφού φτάσαμε στο τέλος ξανακάναμε ένα μεγάλο κύκλο και μοιράσαμε τις καραμέλες που είχε μέσα το μπαούλο ζητώντας από τα παιδιά να μας πουν από μια φανταστική γεύση που είχε η καραμέλα τους.

*Αυτό ήταν μια πλήρη αποτυχία αφού όλα τα παιδιά πήραν τις καραμέλες και εξαφανίστηκαν!!!

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ :

Τελικά ήρθε η μέρα που ήρθαν τα παιδιά στη σχολή. Την ημέρα εκείνη τα παιδιά ήρθαν νωρίτερα οπότε επειδή δεν ήμασταν έτοιμοι κάποιοι από μας πήγαμε και κάναμε μια

τυπική γνωριμία με τα παιδιά και τους μοιράσαμε τα καρτελάκια που θα τους χώριζαν σε ομάδες. Τα μέλη της ομάδας είχαμε χωριστεί σε φρούτα που είχαμε πάνω μας , και είχαμε φτιάξει σε αυτό το χρώμα διάφορα κολιέ σε σχήμα φακέλου που θα του βάζαμε μέσα στο τέλος από ένα ζαχαρωτό. Έτσι στη συνέχεια παίξαμε την παράσταση όπως μας είχε ζητηθεί από το σχολείο , ενώ μετά κάναμε έναν κύκλο και ξανά συστηθήκαμε με τα παιδιά , μετέπειτα παίξαμε ένα παιχνίδι μίμησης και ζητήσαμε από τα παιδιά να μιμηθούν τους χαρακτήρες του ρόλου και να γίνουμε όλοι πότε πρίγκιπες και πότε ξωτικά. Στο τέλος ζητήσαμε από τα παιδιά να φαντασθούν ότι βρίσκονται σε ένα μαγικό δάσος και να περιγράψουν τους ήχους και τις φωνές που ακούν.

Στο τέλος αυτής της επίσκεψης ένιωσα πως είχαν πάει όλα όπως τα θέλαμε και παρόλο που αντιμετωπίσαμε προβλήματα λόγω της πρόωρης άφιξης των παιδιών καταφέραμε να ''ανταπεξέλθουμε''. Γενικά θεωρώ πως ήταν μια ανεπανάληπτη εμπειρία κάποια μάλιστα από τα παιδιά μας ζήτησαν να βγάλουμε φωτογραφίες ενώ κάποια άλλα μας είπαν ότι ενθουσιάστηκαν και ότι ήθελαν να ξαναπάμε στο σχολείο. Εν κατακλείδι ήταν κάτι που με δυσκόλευσε αρκετά αλλά με ενθουσίασε παράλληλα και σίγουρα θα ήθελα να το ξανακάνω αλλά δεν θα μπορούσα πιστεύω να ανταπεξέλθω στις ικανότητες των παιδιών αυτών.

